



Revista
Colegiului Tehnic Energetic
"Remus Rădulet"
Braşov

Tehno - Arta

Competitivi

Curioşi

Digitali

Sensibili

Multi taskers



NR. 2
DEC
2025

Revista Generației Z

Numărul 2 / Decembrie 2025

Revista TEHNO-ART Z este revista elevilor și a cadrelor didactice, o publicație semestrială a Colegiului Tehnic Energetic "Remus Răduleț" din Brașov.

Revista este realizată de cei care ridică tehnica la nivelul artei, o generație Z, liberă în gândire și sentimente, o generație care are puterea de a visa și de a promova adevăratele valori umane.

ISSN 3091 - 017X ISSN - L 3091 - 017X

COLECTIVUL REDACȚIONAL:

Redactor-șef: Prof. dr. STANISLAU DORA

Redactor adjunct: prof. ANTAL IMOLA

Redactori elevi: SÂMIN MARIA-IOANA

HERMANN SABINA

EPURE ANDREEA-ALEXIA

COTELNIC ȘTEFAN - desen copertă

Designer copertă și revistă: prof. ANTAL IMOLA



Adresa redacției

Colegiul Tehnic Energetic "Remus Răduleț"

Str. Zizinului nr. 106, Brașov

Telefon: 0268330375

Email: remusradulet67@gmail.com

Web: www.ctenergeticremusradulet.ro

Autorii articolelor poartă responsabilitatea pentru materialul prezentat, conform legii copyright-ului.

CUPRINS

Editorial	4
Prof. dr. Dora Stanislau	
De mâine.....	4
Prof. dr. Dora Stanislau	
Proiectele Europene Erasmus + - O șansă de dezvoltare profesională pentru fiecare elev	5
Prof. dr. ing. Cosmin Florian Cristea	
Suflete pereche	13
Elev: Simone Filip - XI A	
Așteptare.....	13
Elev: Sabina Hermann - X ELA	
Școala la nevoie se cunoaște.....	14
Itinerant: Monica Bârsan	
Flăcăul, umbra și fiica zăpezii	15
Elev: Andreea Epure - X C	
Despre tine, o parte din mine.....	18
Elev: Maria Sâmin - X ELA	
Călătorie pe aripile timpului.	19
Elev: Atena Mihai - X B	
Aspecte fenomenologice în literatura română interbelică.....	20
Prof. dr. Dora Stanislau	
Modele de iubire.....	29
Prof. Ramona Căpriță	
Sfântul Nicolae- desen.....	30
Elev: Teodora Budeanu -V	
Importanța lecturii și a înțelegerii textelor la disciplina fizică	31
Prof. Imola Antal	
Forme de precipitații și fenomene atmosferice.....	33
Prof. Imola Antal	
Educația în școală și profesiile - o continuă transformare.....	36
Prof. dr. ing. Monica -Geta Caranfil și Adrian- Cosmin Caranfil	
Frumusețea timpului.....	39
Elev: David Istudor - X B	
Biblioteca.....	40
Bibliotecar: Csilla Elekes	
Din lumea neștiută a organismelor.....	41
Prof. Cristian Țăpurică	
Mircea Eliade- personalitate complexă a culturii române.....	45
Prof. Cristina Popa	
Dorin Pavel (1900-1979)- 125 de ani de la nașterea părintelui hidroenergeticii românești.....	48
Prof. dr. ing. Costela Beatrice Ghiță	
Școala de azi, pasiunea de mâine: descoperim mentenanța	53
Elevii: Ionuț -Alexandru Catrinoi-Clampa, Flavius-Valentin Balent - XI EMA ,	
Coord. prof. Monica-Geta Caranfil	
Tradiții de Crăciun în zona noastră	56
Elevii: Adelin -Eugen Buzea și Gheorghe Hossu - XI EMA	
Nașterea Domnului.....	58
Elev: Alexandra Vizitiu - V	
Colindele în viața și spiritualitatea credincioșilor români.....	59
Informatician: Florin Popescu	
Pasiunea mea sunt dansurile populare.....	62
Elev: Andrada Nicoleta Cîrstea - XII C	
Coperta posterioară - Cudalbu Adriela - X A	

EDITORIAL

Prof. dr. Dora Stanislau

Generația Z promovează toleranța și speranța în mai bine. Optimismul și încrederea în propriile forțe. Diversitatea culturală și deschiderea către nou. Inovația și afirmarea eului. Sondarea subconștientului și depășirea limitelor cotidianului. O tehnică a emoțiilor pozitive și o căutare perpetuă a metafizicului.

De mâine...

Prof. dr. Dora Stanislau

Vom folosi camerele de luat vederi doar pentru inimile noastre,
Pentru a observa mai bine dragostea ascunsă
În pulsul negru al morții,
Într-o îmbrățișare a eternității.
Să mărim imaginea
Și să vedem roșeața din obrajii timpului.
De mâine va fi pace...

Proiectele Europene Erasmus + - O șansă de dezvoltare profesională pentru fiecare elev

Prof. Dr. Ing. Cosmin Florian CRISTEA

De la intrarea României în Uniunea Europeană, Colegiul Tehnic Energetic Remus Răduleț a participat atât cu elevi cât și cu profesori la proiecte europene Comenius, Leonardo da Vinci și Erasmus +. Am avut posibilitatea să vedem școli din Portugalia, Spania, Franța, Anglia, Germania, Italia, Slovenia, Cipru, Ungaria, Elveția, Turcia etc. De fiecare dată când vizitam o asemenea școală ne simțeam jenați de diferența dintre dotările noastre tehnice și ale altora. Pe de altă parte, am constatat că elevii noștri nu sunt cu nimic mai prejos decât elevii din școlile europene vizitate.

Această constatare ne-a obligat să încercăm să facem ceva pentru a oferi copiilor din școala noastră condiții mai bune de pregătire, atât la noi cât și în țări Europene.

Colegiul Tehnic Energetic "Remus Răduleț" Brașov, este școală acreditată ERASMUS+.



Am să vă prezint proiectele europene Erasmus+ și MOVETIA, derulate în ultimii 4 ani la Colegiul Tehnic Energetic "Remus Răduleț", precum și noile oportunități de dezvoltare a colaborărilor europene.

În fiecare an, în cursul lunii mai, 16 elevi de la Colegiul Tehnic Energetic „Remus Răduleț” din Brașov, însoțiți de 2 profesori, și-au îmbunătățit competențele profesionale, sociale și lingvistice făcând practică la Colegiul Kossuth Lajos din Győr, Ungaria.

Programul de formare desfășurat în timpul etapei de mobilitate este proiectat în conformitate cu modulele vizate de proiectul de mobilitate și în corespondență cu curriculum-ul românesc al calificării de Tehnician în automatizări/ Tehnician în instalații electrice. În cele 2 săptămâni elevii dobândesc noi competențe profesionale și deprinderi de organizare, își dezvoltă abilități de comunicare într-o limbă străină.

Elevii au desfășurat activități practice în diferite locații: În laboratoarele de robotică / instalații electrice / electronică din școală. La centrul Mobilis Interactive Center unde au programat microbiți și au studiat microscopul electronic, la Audi Hungaria Project and Training Center au desfășurat activități legate de specializările lor.



Au vizitat fabrica Audi, sectorul de caroserii unde au învățat despre importanța sistemelor de automatizare și au văzut cum funcționează diferite tipuri de roboți industriali. Tot aici elevii au primit informații despre ce înseamnă fabrică verde și cum se gospodăresc singuri din energii regenerabile. În timpul liber elevii au avut activități care să le dezvolte cunoștințele și abilitățile socio-culturale și lingvistice (limba engleză).

În cadrul acestui proiect, elevii vizitează capitala Ungariei, Budapesta, capitala Austriei, Viena precum și capitala Slovaciei, Bratislava, dând proiectului o componentă interculturală importantă.

Beneficiile proiectului Erasmus + sunt:

- creșterea calității din punct de vedere profesional și socio-cultural;
- oferirea unui cadru de progres educațional, transpus în creșterea calității serviciilor oferite;
- dezvoltarea competențelor de comunicare, comunicare într-o limbă străină, relaționare interpersonală, lucru în echipă - dezvoltarea unui comportament tolerant care să stimuleze cooperarea, respectul, înțelegerea interumană, formarea unor cetățeni activi și productivi, apți să se integreze cu succes în viața comunității;
- dezvoltarea unui comportament social sănătos, a cetățeniei europene active;
- dezvoltarea colaborării pentru identificarea punctelor comune din curriculum și cooperare pe domeniul tehnic.

Mulțumim colegilor noștri de la Győr, Dnei director **Kaukerné Kovács Edit** și Dnei profesoare **Hornyákné Mátyás Erika** care au fost alături de noi într-o bună colaborare de peste 20 ani.

Mobilitățile desfășurate în ultimii ani, în centrul de formare profesională, **VITALIS Gut Wehlitz din Leipzig, Germania**, au fost mai mult decât un stagiu de pregătire practică pentru elevii din clasele a X-a și a XI-a.

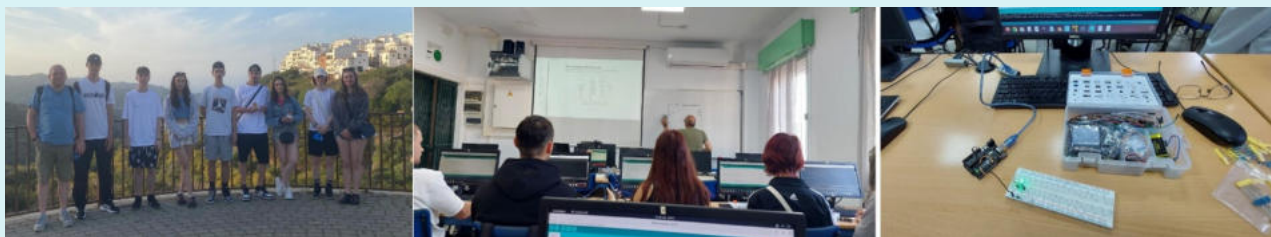
Pe lângă bagajul de cunoștințe tehnice acumulate, din domeniul electric și electronic, elevii Colegiului Tehnic Energetic "Remus Răduleț" Brașov, și-au dezvoltat abilitățile de a lucra în echipă, de a comunica eficient, de a avea empatie și înțelegere pentru diverse comunități, de a fi pregătiți să aplice pentru un loc de muncă din Uniunea Europeană.



În cadrul centrului de formare, realizează un proiect care constă din automatizarea unui semafor, începând de la printarea 3D, până la realizarea cablajelor și programarea acestora cu montaje ARDUINO. Tot în cadrul acestui proiect, se vizitează capitala Germaniei, Berlin, Dresda și orașul Leipzig. Mulțumim Dnei. **Johanna Neumann** pentru ajutorul dat în buna desfășurare a tuturor proiectelor noastre.

O altă destinație a proiectelor Erasmus a constat în pregătirea elevilor noștri în localitatea **Velez Malaga** din sudul **Spaniei**. În cadrul acestui proiect, elevii își însușesc noțiuni despre sistemele fotovoltaice, precum și noțiuni despre programarea cu montaje Arduino. Componenta interculturală este data de vizitarea orașelor Malaga, Frigiliana, Granada, Cordoba și Ronda.





Mulțumim colegilor noștri de la școala IES Juan de la Cierva, pentru oportunitatea derulării acestui proiect, în special Dlui Director **Miguel Bueno Cobos** și Dlui Profesor **Francis Perez**.

În perioada 14-28 septembrie 2024, în cadrul proiectului ERASMUS+ 2023—1-R001-KA121-VET-00125770, 8 elevi ai Colegiului Tehnic Energetic "Remus Răduleț" Brașov, însoțiți de 1 cadru didactic s-au deplasat în **Cipru**, în localitatea **Paphos**, pentru efectuarea unui stagiu de pregătire profesională la firma P Kousios Electrical LTD.



Elevii au desfășurat activități profesionale în cadrul firmei, legate de montarea panourilor fotovoltaice, verificarea funcționării acestora, activități de realizare a tablourilor electrice pentru diferiți consumatori precum și identificarea și remedierea defectelor din aparatura electrocasnică.

În cadrul deplasării în Cipru, elevii au luat contact cu cultura și istoria Ciprului prin realizarea unor deplasări la diferite obiective culturale din Paphos și împrejurimi.

Mulțumim Dlui **Michalis Papatherapontos**, mulțumim **Jimmy** pentru experiența deosebită!

În perioada 7.04.2025 - 18.04.2025 și în perioada 28.09.2025 – 11.10.2025, 16 elevi ai Colegiului Tehnic Energetic "Remus Răduleț" Brașov s-au deplasat în **Turcia** în localitatea **Nevsehir**, pentru efectuarea unui stagiu de pregătire profesională la firmele **Nissa Elektrik** și **Seyhan Ambalaj Makina**.



Elevii au desfășurat activități profesionale în cadrul firmei, legate de instalații electrice și rețele electrice precum și de construcția de mașini industriale automate pentru industria alimentară.

În cadrul deplasării în Turcia, elevii au luat contact cu limba turcă, mâncarea tradițională, cultura și istoria regiunii Capadocia. S-au realizat deplasări la diferite obiective istorice și culturale din Valea Porumbeilor și castelul din Uchisar, Biserica ortodoxă Aynalı, Muzeul și Galeria de porțelan, Valea Imaginației, panorama localității Goreme, Moschea principală din Nevsehir, plimbare în Valea Zemi, plimbare cu cai, seară turcească și bowling. Cadrele didactice au vizitat baza materială a Nevsehi Teknik Ve Endustri Meslek Lisesi cu profile în domeniul mecanic, auto, electromecanic și electric.

Mulțumim familiei lărgite **Ozdemir (Oznur, Ebru, Ramazan, Tuncay)** pentru deosebita implicare și firmelor **Seyhan Ambalaj Makina** și **Nissa Elektrik** care au asigurat practica elevilor. Atât pentru profesori cât și pentru elevi fost o experiență deosebită! Mulțumim Erasmus+, Mulțumim Europa!

De asemenea, Colegiul Tehnic Energetic "Remus Răduleț" este organizație de primire în cadrul proiectelor Erasmus+.

În perioada 01 aprilie-13 aprilie, Colegiul Tehnic Energetic "Remus Răduleț" Brașov a fost pentru prima dată organizație de primire VET pentru elevi în cadrul Proiectului Erasmus +2023-1-ES01-KA121-VET-000124570.

Oaspeții noștri au fost 4 elevi din **Spania** de la IES Juan de la Cierva din localitatea **Velez-Malaga**, însoțiți de 2 cadre didactice de specialitate. Realizarea stagiului de pregătire profesională a fost efectuat în laboratoarele de Mașini și Aparate Electrice, respectiv Mecatronică.



În acest demers educațional am fost susținuți de **Schaeffler România** și **Draexlmaier România**. Pe această cale le mulțumim firmelor partenere pentru susținere și profesionalism!

În perioada 02.06.2025 – 06.06.2025, Colegiul Tehnic Energetic "Remus Răduleț" Brașov, a fost gazdă pentru 4 colegi de-ai noștri, profesori de la liceul Nelson Mandela, Poitiers, Franța, într-un proiect ERASMUS +, Job Shadowing. Aceștia au vizitat școala noastră, au participat la ore susținute de colegii noștri, au vizitat Brașovul și împrejurimile acestuia, au vizitat companii partenere CTERR. S-au informat despre sistemul educațional din Romania, au vizitat Facultatea de Design de Mobilier și Inginerie a Lemnului din cadrul Universității Transilvania din Brașov, și au participat la ultimul clopoțel al claselor a XII-a. Totodată, s-au pus bazele unor colaborări ulterioare.



Mulțumim companiilor: **AIRBUS Helicopters**, **Premium Aerotech**, **Preh România**, **Schaeffler România**, **ECOPAL**, precum și elevilor și colegilor noștri de la **CTERR** și **Școala Gimnazială Nr.31**.

În perioada 03.11.2025 – 22.11.2025, Colegiul Tehnic Energetic "Remus Răduleț" Brașov a fost pentru a doua oară organizație de primire VET pentru 3 elevi în cadrul Proiectului Erasmus+ .

Oaspeții noștri au fost 3 elevi din Franța de la Nelson Mandela Licee Polivalent, **Poitiers, Franța**, însoțiți de 2 cadre didactice de specialitate. Realizarea stagiului de pregătire profesională a fost efectuat în laboratoarele de Mașini și Aparate Electrice și la Draexlmaier România.



Pe această cale doresc să îi mulțumesc Dlui. **Gabriel Balașca**, colegul nostru de la Draexlmaier România!



Nu vreau să închei prezentarea proiectelor Europene fără a vorbi despre colaborarea noastră cu cei din **Uzwil, Elveția**.

În ultimii doi ani, în cadrul proiectului elvețian "Kooperationspartnerschaft Movetia", trei profesori de la Colegiul Tehnic Energetic Remus Răduleț Brașov au participat la 3 stagii de pregătire în domeniul Sistemelor fotovoltaice și al construcțiilor sustenabile la Bildungszentrum Polybau, Uzwil, Elveția, la Staatliches Berufliches Schulzentrum Waldkirchen, Germania și la Colegiul Tehnic Energetic Remus Răduleț.



Cunoștințele acumulate și buna colaborare între școlile partenere, au dus la formarea primei clase de școală profesională din cadrul liceului cu specializarea Electrician sisteme fotovoltaice.

Cu aceasta ocazie școala noastră a înființat primul laborator de Sisteme fotovoltaice și a creat primul stand fotovoltaic didactic după ideea colegilor noștri din Elveția.

Tot în cadrul acestui proiect, 3 elevi au participat la montarea de panouri fotovoltaice și la construcții de instalații electrice în localitatea Metis (Martinsdorf), Jud. Sibiu unde au muncit timp de 5 zile alături de alți elevi din Germania și Elveția.

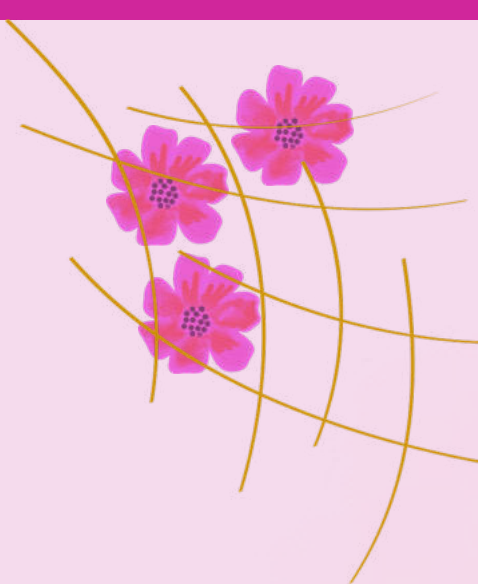
Grație bunei colaborări și implicării colegului nostru **Marc Amman** de la Bildungszentrum Polybau, 6 elevi de la școala profesională și un profesor, vor participa la un stagiu de pregătire de două săptămâni la școala parteneră din Uzwil, Elveția în perioada aprilie-mai 2026.

Mulțumesc pentru aceasta oportunitate Dlui **Marc Amman**, colegul nostru de suflet.

Doresc să mulțumesc de asemenea Dnei **Petronela Piticari**, care a fost alături de noi de fiecare dată și fără de care acest proiect deosebit nu ar fi avut loc.

Suflete pereche

Simone Filip – clasa a XI-a A



Frica mea cea mare
E că mâna ta va dispărea
Și tu te vei evapora
Ca strălucirea soarelui în beznă,
Înghițită de noapte.

Întunericul te ia în ghearele sale
iar eu rămân cu ecoul cuvintelor tale.
Dar am văzut că inima ascunsă în durere,
Are speranță, ca și mine
Că întunericul, într-o zi, va dispărea
Pentru că văd, în beznă ta, strălucirea,
Care încă mă încălzește
Și încă speră
Că suntem suflete pereche.



Așteptare

Sabina Hermann – clasa a X-a ELA

E ceva în inima ta
Ce mă cheamă tăcut și constant.
Un fel de acasă , dar încă
necunoscut, absurd.
Nu știu ce va fi, dar știu
ce e acum între noi doi.
Un foc domol, dar cald.
Să știi că eu încă sunt aici
și te aștept...



Școala, la nevoie se cunoaște!

Profesor itinerant Monica Bârsan

Copiii care se confruntă cu dificultăți de învățare resimt profund eșecurile repetate, ceea ce le afectează stima de sine și motivația. Mediul în care trăiesc și interacționează joacă un rol esențial în gestionarea acestor dificultăți. Părinții sunt primii care le oferă sprijin emoțional și îndrumare, însă influența lor este adesea limitată, mai ales în ceea ce privește integrarea socială și performanța școlară.

Profesorii și colegii de clasă au un impact considerabil asupra acestor copii, ajutându-i să își conștientizeze dificultățile și să găsească soluții pentru a progresa. Atitudinea profesorilor este esențială – un cadru didactic empatic, răbdător și dispus să adapteze metodele de predare poate face diferența în evoluția copilului. De asemenea, colegii pot influența pozitiv procesul de învățare prin sprijin și încurajare, contribuind la integrarea copilului în colectiv.



Copiii cu dificultăți de învățare observă că nu reușesc să atingă așteptările părinților și profesorilor și, de multe ori, nici pe ale lor. Se confruntă cu probleme în finalizarea temelor, în înțelegerea textelor, în scriere sau în exprimare. Aceste dificultăți îi fac să creadă că nu sunt capabili să reușească, ceea ce le afectează încrederea în sine. În timp, pot deveni nesiguri, retrași sau, dimpotrivă, pot adopta comportamente agresive, hiperactive, impulsive, ca o formă de reacție la frustrările acumulate. În plus, lipsa succeselor școlare poate determina o scădere a interesului pentru învățare, ceea ce duce la o participare redusă la activitățile din clasă și chiar tendința de a evita școala.

Sentimentele de inutilitate și inferioritate se pot accentua, afectând dezvoltarea personală și socială. Totuși, grupul de colegi și sprijinul oferit în mediul educațional sunt elemente esențiale în dezvoltarea acestor copii. Atunci când sunt acceptați într-un colectiv, aceștia se simt în siguranță și încep să își exprime gândurile și emoțiile mai liber. Anxietatea, nesiguranța și inhibițiile se reduc treptat, iar comportamentele problematice se pot diminua pe măsură ce copiii găsesc alte moduri de a se exprima.

Un mediu școlar incluziv, bazat pe înțelegere, empatie și adaptare la nevoile fiecărui copil, poate transforma dificultățile în oportunități de dezvoltare. Prin sprijinul profesorilor, colegilor și al părinților, copiii cu dificultăți de învățare își pot descoperi punctele forte, își pot recăpăta încrederea și pot deveni mai puternici, atât în plan academic, cât și personal.

BASM

FLĂCĂUL, UMBRA ȘI FIICA ZĂPEZII

Andreea Epure - clasa a X-a C

Era într-o seară de iarnă, când nămeții se așterneau peste drumuri ca niște plăpumi uriașe, iar codrul vuia încet la adierea vântului. Cosmin, fecior de oameni gospodari dintr-un orășel de munte, se porni a se plimba pe cărarea cea albă, căci îi plăcea să audă cum scârțâie zăpada sub opinci și ar fi vrut să-și limpezească mintea cu răcoarea nopții.

Și mergând el așa, cu mâinile în buzunar și cu gândurile rătăcite pe la sărbătorile ce urmau, deodată se pomeni învăluit de o umbră neagră ca smoala, care-l trase cu putere și-l duse departe, departe, până în adâncul munților cei înzăpeziți.

Se pomeni flăcăul închis între pereți de gheață, într-o temniță cum nu mai văzuse și deasupra lui se înălța o făptură mare și grozavă: Umbra, cu ochii roșii ca jarul și cu vocea ca vântul prin peșteri.

—Să știi, băiete, că de azi înainte nu mai ești stăpân pe viața ta, ci eu, Umbra, sunt domnul și părintele fricii tale!

Cosmin, când îl văzu, tresări, dar nu spuse nimic, căci îi înghețase glasul în piept. Umbra îl încuie într-o colivie de cristal rece și plecă, lăsându-l pradă deznădejdiei.

Dar nu trecu mult și prin temniță pătrunse o lumină subțire, ca firul de lună, și iată că dinaintea lui apără o fată. Era subțire ca un abur, cu părul alburiu, ochii verzi și chipul strălucind ca zorile iernii.

—Nu te teme, flăcăule, îi șopti ea, lipindu-și fruntea de zid. Eu sunt Spectru, fiica Umbrei, și, deși sângele lui curge prin mine, sufletul mi-e străin de răutatea lui.

Cosmin o privea ca năuc, căci frumoasă era fata, de parcă din colindele de Crăciun s-ar fi desprins. Ea îi spuse încetișor, ca un cântec:

*Cine calcă-n alb de nea,
adevărul va afla,
Cine nu se teme-n drum,
Biruie și cel mai crunt fum.*

—Ține minte, flăcăule, adăugă ea, aceasta este puterea pe care tatăl meu nu o poate birui.

Și, cu o atingere a palmei, zidurile de cristal se topiră, lăsându-l pe Cosmin slobod.

Porniră amândoi pe drumul cel lung și primejdios, căci munții Umbrei erau plini de înșelăciuni. Umbre negre îi pândeau din colțuri, iar vânturile suierau ca niște fiare. Dar Spectru nu se lăsa, ba cu o scânteie din ochi aprindea focuri albastre în întuneric, ba cu o vrajă ridica poduri de gheață peste prăpăstii, ba cu un oftat oprea până și ceasul de la mâna lui Cosmin, ca să se furișeze printre pericole.

Și nu doar vrăjile le erau de folos, ci și un pic de meșteșug din lumea oamenilor: folosea un telefon aprins ca să vadă harta cărărilor, se urcau într-un tren părăsit care încă mai mergea prin tunelurile muntelui, iar dintr-un sat uitat cumpărară cu câțiva bănuți un bec de lanternă care-i lumina ca o stea de mână.

Călătorind așa se apropiară unul de altul. **Cosmin** îi povestea despre bucuria sărbătorilor, despre colinde și despre bradul cu beteală, iar fata asculta cu ochii mari, visând să cunoască și ea lumea de afară.

În cele din urmă ajunseră la palatul lui **Luna**, fratele **Umbrei**. Acesta îi întâmpină îmbrăcat în platoșă argintie, cu chipul blând și strălucitor.

—*Știu ce căutați, le spuse el. Umbra este tare și viclean, dar nu e de nebiruit. Am păstrat ascunsă Sabia Luminii Lunii, arma cu care întunericul se frânge. Dacă sunteți gata de jertfă și curaj, atunci împreună putem isprăvi.*

Cosmin, **Spectru** și **Luna** se pregătiră de luptă și porniră către inima muntelui. Acolo îi aștepta **Umbra**, uriaș și înfricoșător, cu vârtejuri de fum și cu glas ca tunetul.

—*Nebunilor, credeți că mă puteți doborî? Eu sunt stăpânul fricii, domnul umbrelor și al spaimei veșnice! Ascultați la mine ce vă spun: știți-vă pierduți!*

*Eu sunt cel ce nu piere,
Cel ce pe toți îi înfioară,
Nimeni nu scapă din gheara mea,
Nici azi, nici altă oară!*

Și se porni asupra lor furtuna.

*Eu sunt cel atotputernic,
Peste noapte și durere,
Cine-mi stă împotriva cade,
Pradă umbrei fără vrere!*

Dar atunci **Spectru**, Luna și **Cosmin** strigară într-un glas vraja ce ține piept tuturor primejdiilor, vrajă pe care **Umbra** o uitase până atunci:

*Cine calcă-n alb de nea,
adevărul va afla,
Cine nu se teme-n drum,
Biruie și cel mai crunt fum.*

Sabia Luminii Lunii se aprinse ca o stea căzătoare, iar **Cosmin**, cu inima bătând ca o toacă, o înfige drept în mijlocul **Umbrei**. **Umbra** țipă și încercă să se smulgă, dar **Luna**, cu glas adânc și puternic, continuă vraja.

*Cine poart-n piept lumină,
Umbrei nu i se închină,
Cine ține drept în gând,
Sabia luminii va auzi strigând!*

Și atunci, cu o explozie de lumină pură, **Umbra** fu zdrobit, sub puterea **Sabiei Luminii Lunii**. Umbrele se risipiră, vântul liniști munții, iar aerul se curăță de tot răul. **Luna**, zâmbind, îi atinse pe amândoi cu mâinile lui albe și-i trimise înapoi către orașul lui **Cosmin**. Și acolo, sub cerul limpede de iarnă, **Spectru** cântă băiatului un cântec dulce și ciudat, cum nu mai auzise el niciodată, și apoi îl sărută pe frunte și pe buze. Obosit de drum și de minuni, **Cosmin** adormi în brațele ei.

Când se trezi, **Cosmin** era în odaia sa. Afară cântau colindătorii, bradul strălucea cu lumini și era chiar dimineața de Crăciun. Se întrebă dacă totul fusese un vis ori adevăr, dar pe noptieră zări un fulg de cristal albastru, strălucind ca o inimă vie. Și atunci știu că **Spectru** fusese acolo, și poate avea să mai fie, cândva.....

Despre tine, o parte din mine...

Maria Sâmin – clasa a X-a ELA

Despre tine, o parte din mine e prea puțin spus. E o parte ce bate cu fiecare clipă din viața mea, o bătaie ce nu se oprește niciodată. Te iubesc atât de simplu, atât de complicat, dar totodată cu păcat și cu minciuni nerostite. Îmi pare rău că a fost să fie așa, că poate nu e despre noi în această viață.

Mi-aș dori, când voi avea un băiat, să semene cu tine, să-i strălucească zâmbetul tău și să aibă expresia feței la fel de caldă, iubitoare și frumoasă.

Pentru mine tu nu ești doar un băiat, nu ești doar o iubire adolescentină sau prima iubire, nu ești „doar niște fluturi în stomac”. Ești ceva viu, ceva care plusează și contribuie la bunătatea mea, care zâmbește prin mine. Ești același om minunat în toate formele tale, chiar și atunci când te văd schimbat, distant sau arogant, încă te recunosc pe tine, băiatul cu cel mai frumos zâmbet, cu cel mai cald chip, chipul acela angelic greu de uitat .

Te iubesc. Poate nu voi avea curajul să-ți spun asta vreodată față în față, fiindcă uneori e bine ca doar inima să știe, dar să știi că vei trăi mereu în mine. Nu lângă mine, ci prin mine, pentru că eu trăiesc știindu-te parte din mine.



Călătorie pe aripile timpului

Atena Mihai – clasa a X-a B
Prof. îndrumător—Popa
Cristina

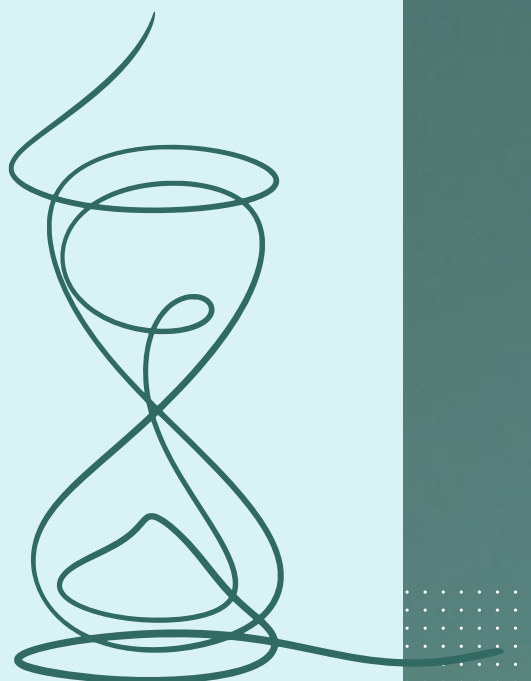
Timpul este cel mai misterios element al existenței noastre. Nu îl putem opri, nu îl putem atinge, dar îi simțim mereu prezența. El trece fără să aștepte pe nimeni, ne duce înainte, chiar și când am vrea să rămânem pe loc. Pe aripile timpului, întreaga noastră viață se transformă într-o călătorie plină de învățături, de emoții și de schimbări.

Copilăria zboară cel mai repede. Abia învățăm să iubim jocurile, să visăm cu ochii deschiși și deja timpul ne conduce spre altă etapă. Ajungem adolescenți, plini de întrebări și contradicții, ne dorim totul, iar zilele par prea scurte pentru câte gânduri și dorințe purtăm în suflet. Timpul ne schimbă, ne modelează, dar ne și învață. Fiecare an adaugă o nouă piesă la puzzle-ul ființei noastre.

Privind în urmă, descoperim cât de prețioase au fost clipele aparent banale. Un zâmbet, o îmbrățișare, toate devin comori de neprețuit în inima noastră. Timpul nu iartă, dar în schimb oferă lecții. Ne învață să prețuim prezentul, să trăim fiecare moment cu sens și curaj.

Pe aripile timpului, învățăm că viața este fragilă, dar tocmai de aceea este frumoasă. Trecerea timpului nu trebuie privită cu teamă, ci cu înțelepciune. Ea ne amintește că suntem trecători, dar avem șansa de a lăsa urme frumoase în urma noastră.

Călătoria pe aripile timpului este un dar și depinde de noi cum îl folosim. Ne poartă tăcut prin amintiri, iubire, pierderi, speranțe. Zboară lin, dar lasă urme adânci.



ASPECTE FENOMENOLOGICE ÎN LITERATURA ROMÂNĂ INTERBELICĂ

Prof. dr. Dora Stanislau

Un fragment adaptat pentru Conferința Internațională Științifică: „Globalization, Intercultural Dialogue And National Identity” din 17-18 mai, Târgu Mureș, din lucrarea mea de doctorat: „Intimism și degradare în proza română interbelică”.

Intimismul factual se poate explica, în general prin stările de conștiință. În capitolul „Despre organizarea stărilor de conștiință. Libertatea” din volumul lui Henri Bergson: „Eseu asupra datelor imediate ale conștiinței”, aflăm despre originea stărilor „eului”, despre voință și despre vocea interioară, despre rațiunea decisivă și asociațiile de idei.

Toate acestea sunt importante în discuția noastră despre intimism, deoarece acest concept este un conglomerat de teorii filosofice și psihologice.

„Determinismul asociaționist își reprezintă eul ca o îmbinare de stări psihice, dintre care cea mai puternică exercită o influență preponderentă antrenându-le cu sine pe celelalte.”[1]

Bergson oferă și un exemplu în care se asociază două idei; una e a scopului acțiunii, iar alta a mișcării propriu-zise: „De exemplu, mă ridic pentru a deschide fereastra și iată că, odată în picioare, uit ce aveam de făcut - rămân deci, încremenit. Nimic mai simplu, vom spune: ați asociat două idei, aceea a unui scop de împlinit și aceea a unei mișcări de săvârșit: una, dintre idei a dispărut, păstrându-se doar reprezentarea mișcării.”[2]

Dar personajul lui Bergson se întoarce în intimitate să descopere ce anume a uitat, să descifreze ideea pierdută în conștiința sa.

„Această asociație este mai mult opera filosofului asociaționist care îmi analizează spiritul, decât a spriritului meu însuși”[3], mai spunea tot Bergson.

Putem spune astfel că intimismul factual își trage seva din infinitul stărilor de conștiință ale eului. El este stimulat de impulsul „rațiunii decisive” și de voința spiritului.

„Eul” atinge lumea exterioară prin suprafața sa, și cum această suprafață păstrează amprenta lucrurilor, eul va asocia, prin contiguitate, termenii pe care îi percepe ca juxtapuși. Teoriile asociaționiste se pun de acord exact asupra legăturilor de acest gen, legăturile dintre senzații simple și oarecum impersonale. Dar pe măsură ce coborâm dincolo de această suprafață, pe măsură ce eul redevine el însuși, stările sale de conștiință încetează de a i se mai juxtapune, întrepătrunzându-se, topindu-se laolaltă și coborându-se fiecare în nuanțele tuturor celorlalte.”[4]

[1] Henri Bergson, *Eseu asupra datelor imediate ale conștiinței*, Editura Institutul European, Iași, 1992, p. 117.

[2] Henri Bergson, *Eseu asupra datelor imediate ale conștiinței*, Editura Institutul European, Iași, p. 118

[3] Ibidem, p. 119

[4] Henri Bergson, *Eseu asupra datelor imediate ale conștiinței*, Editura Institutul European, Iași, 1992, p. 120

Astfel, intimismul factual înseamnă punerea în mișcare a limbajului și a corpului în urma stărilor de conștiință și a transformărilor majore ale acestora.

„Concepția mecanicistă asupra eului”, preluată din determinism, împreună cu „teza libertății” recompun încă o definiție a intimismului și anume: Colajul gândurilor, sentimentelor, emoțiilor și aspirațiilor cele mai intime care alcătuiesc o infinită ecuație a voinței și a motivației deciziilor noastre formează intimismul liber de orice constrângere și reprezentare simbolică.

Intimitatea ne permite să ne regăsim sinele și în această călătorie către propriul „eu”, vom traversa situații-limită și vom încerca să depășim stări diferite: angoasa, teama, spleen-ul, îndoiala, mirarea, nedumerirea și toate acestea, prin intermediul gândurilor și al limbajului. Acest proces de cercetare a sufletului implică voință și perseverență, iar conștiința este locul de plecare, dar și de întoarcere în acest drum infinit, circular.

Tot de la Henri Bergson aflăm că „limbajul desemnează stările cu aceleași cuvinte pentru toți oamenii”[1] și că acesta „nu reușește să fixeze decât aspectul obiectiv și impersonal al iubirii, al urii, al miilor de sentimente care cutreieră sufletul.”[2]

Astfel, putem să dăm greș când încercăm să decodificăm sentimentele și semnele sufletului, pentru că gândirea este infinită în raport cu limbajul, care este mărginit.

Această idee, preluată tot de la Henri Bergson evidențiază în același timp și rolul intimismului în exprimarea interiorității noastre.

O întrebare care se naște este: cum ar rezista intimitatea noastră în fața unui obiect estetic, oricare ar fi acesta?

„Obiectul estetic este, mai înainte de toate, irezistibilă și magnifică prezență a sensibilului. Ce este o melodie, dacă nu o sclipire orbitoare de sunete care se rostogolește asupra noastră? Și ce este un poem, dacă nu strălucirea și armonia cuvintelor care ne încântă urechea?”[3]

Desigur că intimitatea conține în ea câțiva „anticorpi” pentru artă care se activează atunci când începe experiența estetică de orice fel.

În privința timpului și spațiului intimist vom stabili coordonatele cele mai importante ținând cont din nou de teoria lui Bergson: „Există un spațiu real, fără durată, în care fenomenele apar și dispar simultan cu stările de conștiință. Există o durată reală, ale cărei momente eterogene se întrepătrund, dar în care fiecare moment poate fi apropiat de o stare a lumii exterioare cu care este contemporan, separându-se prin efectul acestei apropieri de celelalte momente. Din punerea în comparație a acestor două realități se naște reprezentarea simbolică a duratei, dedusă din spațiu.”[4]

[1] Henri Bergson, Eseu asupra datelor imediate ale conștiinței, Editura Institutul European, Iași, 1992, p. 120

[2] Ibidem, p. 120.

[3] Mikel Dufrenne, Fenomenologia experienței estetice, Editura Meridiane, vol.I, București, p. 147.

[4] Henri Bergson, Eseu asupra datelor imediate ale conștiinței, Editura Institutul European, Iași, 1992, p. 88.

Această reprezentare a duratei se suprapune peste ideea de intimism factual care aduce cu sine ideea de non-timp, de atemporal și aspațial.

Durata devine imperceptibilă atunci când pătrundem în intimitate. Parcă ne știm sufletul de o viață. Acolo, în adâncul ființei noastre, ne pierdem în labirintul senzațiilor și sentimentelor și nu mai putem ieși, nu mai putem fugi de noi.

Și dacă, „durata” face parte din procesul intimismului, atunci ne întrebăm dacă nu cumva și intuiția devine o parte importantă a acestui concept?

Ideea lui Bergson de a ne adânci mai mult în interiorul ființei noastre, pentru ca, atunci când atingem punctul cel mai de jos, să fim propulsați cu aceeași intensitate și presiune înapoi este un punct de plecare în „teoria intuiției” bergsoniene.

Pararelismul fenomenului intuiției bergsoniene cu cel al intimismului e evident, deoarece amândouă procesele se desfășoară prin sondarea eului și prin coborârea în subconștient.

Dar intimismul e o stare a ființei, iar intuiția e o forță generatoare. Ele nu se exclud reciproc, dar se generează una pe alta, ca într-un cerc al puterii.

Amândouă pleacă din „straturile” conștiinței și se întorc, la fel, în conștiință.

Intuiția bergsoniană este și o metodă strălucită de a intra pe terenul artei și al experienței estetice, iar intimitatea scrisului este un punct cheie în demersul nostru, este drumul către „singurătatea esențială” a operei și a autorului ei.

Eroul lui Max Blecher din *Întâmplări în irealitatea imediată* pare să găsească marea singurătate în fața universului, când își descoperă treptat condiția nemărginită de ființa umană.

„În câteva clipe de neliniște, am parcurs astfel toate certitudinile și incertitudinile existenței mele, pentru a reveni definitiv și dureros în solitudinea mea.”[1]

Vom proba teoria lui Bergson prin această scriere a lui Max Blecher.

Limitele universului blecherian se contopesc și apoi se desfac într-o mișcare continuă, iar protagonistul are repetate crize de identitate, simțind cum lumea își prelungește în el tentaculele zdrobitoare.

„Când privesc mult timp un punct fix pe perete mi se întâmplă câteodată să nu mai știu nici cine sunt, nici unde mă aflu. Simt atunci lipsa identității mele de departe, ca și cum aș fi devenit, o clipă, o persoană cu totul străină.”[2]

Tema solitudinii și a crizei de identitate este susținută la Max Blecher în *„Întâmplări în irealitatea imediată”* și prin motivul grotei sau al locului blestemat-malul râului, câmpul pustiu, parcul orașului la fel de pustiu, aleea pe care nu trecea nimeni niciodată, odaia necunoscută.

[1]Max Blecher, *Întâmplări în irealitatea imediată*. Inimi cicatrizate, Editura Corint, București, 2016, p.16

[2]Max Blecher, *Întâmplări în irealitatea imediată*. Inimi cicatrizate, Editura Corint, București, 2016, p.15

„Nu exista loc în lume mai trist și mai părăsit. Tăcerea se depunea densă pe frunzele prăfuite în căldura stătută a verii. Din când în când se auzeau ecourile trompetelor de la regimente. Chemările acelea prelungi în deșert erau sfâșietor de triste...Departe aerul încins de soare tremura vaporos ca aburii transparenți ce pluteau peste un lichid care fierbe.

Locul era sălbatec și izolat; singurătatea lui părea fără sfârșit.”[1]

E aici un fel de intimitate „agresivă”, dacă putem să ne exprimăm așa, pentru că termenii sunt antagonici și atunci obținem un paradox al intimității.

De fapt, ce este agresiv? Spațiul? Răbufnirea sentimentelor? Lumea din jurul tău?

Iată care este paradoxul: Cu cât intimitatea este mai mult dezvăluită, cu atât eul devine mai agresiv, simțindu-se nesigur și expus la pericolul depersonalizării.

Solitudinea este urmată îndeaproape de inutilitatea de a exista, apoi de inconsistența limbajului. Cuvintele nu mai pot exprima nimic. Cuvintele se dau neantului, dezordinii, iar conturul obiectelor se pierde în aspațial.

Intimitatea „locului blestemat” la Blecher este din nou un paradox al lumii moderne. Degradarea lumii atinge gradul cel mai înalt în aceste locuri blecheriene care au trecut de clipa cea plină a intimității, care au amestecat tristețea cu solitudinea și neputința într-o ultimă „irealitate”.

„Simțeam vag că nimic în lumea asta nu poate merge până la capăt, nimic nu se poate desăvârși. Ferocitatea obiectelor se epuiza și ea. În felul acesta se născu în mine ideea imperfecției oricăror manifestări în lumea asta, fie și supranaturale.”[2]

Zădărnicia oricărui gând și oricărui fapt te duce înapoi, ca într-un labirint al sufletului, în lumea lui Max Blecher.

Pe drumul acesta întortocheat apare focul purificator, apoi răsar pietrele din șuvoaiele de apă, și ca într-o vrajă stranie un cerc strânge în el case, copaci și firul de ață ca un fir de viață.

„Inutilitatea umple scobiturile lumii ca un lichid ce s-ar fi răspândit în toate direcțiile, iar cerul deasupra mea, cerul veșnic corect, absurd și nedefinit, căpătă culoarea proprie a disperării.”[3]

Drumul acesta spre nicăieri este calea către propria ființă. Plutirea este o modalitate de a intra în intimitate, într-un „moment suprem al crizei”, o plutire în afara lumii, plină de o plăcere dureroasă.

Extazul și beatitudinea stau pe același plan în lumea lui Max Blecher cu dezordinea și decăderea. Degradarea începe cu plenitudinea intimității.

[1]Max Blecher, Întâmplări în irealitatea imediată. Inimi cicatrizate, Editura Corint, București, 2016, p.17

[2] Max Blecher, Întâmplări în irealitatea imediată. Inimi cicatrizate, Editura Corint, București, 2016, p.23

[3]Max Blecher, Întâmplări în irealitatea imediată. Inimi cicatrizate, Editura Corint, București, 2016, p. 23

Redescoperim în simbolurile blecheriene acel „intimism al rotundului” de care vorbește criticul Gaston Bachelard: cercul, scobitura, plutirea, pietrele, numai că la Blecher toate semnele de aer, de foc, de pământ și de apă sunt impure și pline de umbre.

Toate acestea par incluse într-un ritual al ființei pierdute și regăsite într-un alt univers și în același timp în adâncurile eului nostru.

În Cerc ne reîntoarcem și plutim către margini, dar niciodată nu le depășim, așa cum niciodată nu vom depăși limitele ființei omenești.

În scobitură săpăm, căutăm, ne adâncim, ne cuibărim, ne găsim intimitatea dorită, dar semicercul rămâne deschis către alte lumi. Scobitura, printre simbolurile blecheriene înseamnă și posibilitatea recreerii, recompunerii unui alt timp și spațiu, o deschidere către irealitate.

După formă, scobitura poate fi asociată imaginii-simbol ce reprezintă cochilia sau grotă de care vorbește criticul literar Gaston Bachelard în *Poetica spațiului*: „... de îndată ce viața se instalează, se protejează, se acoperă, se ascunde, imaginația simpatizează cu ființa ce locuiește spațiul protejat. Imaginația trăiește protecția, în toate nuanțele de securitate, de la viața în cele mai materiale cochilii până la cele mai subtile disimulări în simplul minetism al suprafețelor.”[1]

Simbolul scobiturii poartă în el și dialectica „golului” și a „plinului”, ori, poate antagonismul „durității” și „moliciunii”-termeni pe care îi întâlnim, de asemenea, în cercetarea blecheriană.

Scobitura e asociată cu caverna, cu prăpăstiile dar și cu imensitatea munților la Blecher.

Dar Blecher utilizează și alte tipuri de simboluri intime - minimaliste: „obiecte mici și neînsemnate: o pană neagră de pasăre, o cărticică banală, o fotografie veche cu personagiile fragile și inactuale, ce parcă suferă de o gravă boală internă, o tandră scrumieră de faianță verde, modelată ca o frunză de stejar, veșnic mirosind a cenușe stătută.”[2]

O melancolie amară se aprinde în aceste pagini, iar atunci când amintirile îl poartă pe erou în copilărie, într-o călătorie înapoi în timp, senzația de inutilitate a ființei se amplifică din nou.

Intimitatea la Max Blecher se transformă uneori într-o senzație de inutilitate a ființei, într-o criză de identitate.

Intimitatea se naște din opoziția gol/plin, moale/tare, atunci când lumea blecheriană este compusă din „goluri pure”, ca aerul ce plutește prin „materia caldă și moale” a unui univers „plin”.

[1] Gaston Bachelard, *Poetica spațiului*, Editura Paralela 45, Pitești, 2003, p.162

[2] Max Blecher, *Întâmplări în irealitatea imediată. Inimi cicatrizate*, Editura Corint, București, 2016, p.43.

Și pentru că eroul lui Max Blecher din *Întâmplări în irealitatea imediată*, trece printr-o „bizară aventură” existențialistă și impicit... intimistă, ne vom opri asupra obiectelor-simbol care întregesc decorul unei lumi „teatrale” și „desuete”: „Materia brută în masele ei profunde și grele de țărână, pietre, cer sau apă - ori în formele ei cele mai neînțelese - florile de hârtie, oglinzile, bilele de sticlă cu enigmaticele lor spirale interioare, ori statuile colorate - m-a ținut întotdeauna închis într-un prizonierat ce se lovea dureros de pereții ei perpetuați în mine.”[1]

Cuvintele „oglinză” și „sticlă” sunt aici folosite cu sensul de pătrundere în intimitate, sau dezvelire a misterului, ori dezvăluire a secretului.

Bila aceea de sticlă cu spirală în interior are uneori efect hipnotic, iar oglinda are efect de multiplicare a imaginii, ori de mărire sau de micșorare a ei.

Când „oglinza” și „sticla” sunt intacte, intervine magia unei alte lumi, pentru că vraja e completă, iar noi recreem lumea din apele oglinzii, ori din jocul sferei de sticlă. Dar când cioburile „otrăvesc” spațiul pur al „eului”, universul își pierde echilibrul, dezmembrându-se și alunecând spre degradare.

Lista de simboluri intime continuă la Max Blecher cu câteva obiecte artificiale reprezentând ornamente foarte ieftine.

O fâșie neagră de mătase cu dantelă pe margini, florile artificiale și coroanele mortuare, bâlciul din luna august ca o „insulă pustie, scăldată de aureole dezolate”[2]- toate acestea în care visul, realitatea și amintirile se amestecă în universul blecherian, reflectă un intimism al lucrurilor mărunte și banale, dar de o stranie uriașă.

Aceeași atracție neagră, absurdă e percepută de către eroul lui Blecher și pentru casa din copilărie cu „vechituri” și „obiecte” ale melancoliei și uitării.

„Într-un colț zăcea gramofonul cu pâlnia răsturnată, frumos vopsită în felii galbene și roze, ca o enormă porție de înghețată de vanilie și trandafir, iar pe masă se găseau diferite stampe din care două reprezentau pe regele Carol I și regina Elisabeta.”[3]

Casa bunicului îi putea provoca eroului uneori crize de identitate, alteleori amintiri ametoitoare și senzații neobișnuite de exaltare și bucurie.

Locul preferat al personajului este acoperișul casei, un loc deschis către libertatea de mișcare. Apoi mai este podul de unde se vede orașul întreg.

Aici senzația de plutire ți se naște imediat în minte, iar visul „omului-pasăre” devine cel mai râvnit.

[1]Max Blecher, *Întâmplări în irealitatea imediată*. Inimi cicatrizate, Editura Corint, București, 2016, p. 43

[2]Max Blecher, *Întâmplări în irealitatea imediată*. Inimi cicatrizate, Editura Corint, București, 2016, p. 58

[3] Max Blecher, *Întâmplări în irealitatea imediată*. Inimi cicatrizate, Editura Corint, București, 2016, p. 63

Intimitatea se atinge prin „imensitatea spațiului”, „acoperișul” și „podul” fiind cele două puncte de plecare în experiența vastității.

Solitudinea la Max Blecher e urmată de spaimă, o frică de spațiu deschis și de înălțime. La fel de mult există în paginile cărții „Întâmplări în irealitatea imediată” și o teamă de adâncime, de miez scobit, de cavernă și de grotă.

Toate aceste spaime marchează teritoriul intimității blecheriene și un întreg univers psihologic.

Deschizând o paranteză, putem spune că intimitatea ca stare de spirit poate fi asociată și cu stările sublimului: cu spaima, cu uimirea, cu plăcerea și cu durerea.

Edmund Burke este autorul care găsește în cartea *Despre sublim și frumos* câteva noțiuni importante în definirea sublimului: amploarea, nemărginirea, succesiunea și uniformitatea, abundența, obscuritatea. De exemplu, Edmund Burke scrie despre nemărginire că „are tendința de a turna în mintea omului acel gen de spaimă încântătoare care constituie efectul cel mai autentic și testul cel mai adevărat al sublimului.”[1]

Apoi uimirea este pentru autor „acea stare a sufletului în care toate mișcărilor sale sunt suspendate, cu un grad oarecare de oroare.”[2]

Iar obscuritatea devine o condiție necesară, dar nu suficientă pentru nașterea sublimului.

Așadar, intimitatea este sublimul sufletului omenesc, deoarece ea este definită de pasiune, de durere, de frică, de emoție și de teamă de infinit, sau de spațiu deschis.

Pentru a înțelege mai mult acestesimilitudini, să ne gândim la Max Blecher și la crizele eului din *Întâmplări în irealitatea imediată*. Acum se vede bine de ce spațiul intim blecherian atinge uneori sublimul și o dată cu acesta, și „emoția neliniștii.”

Obscuritatea toposului blecherian duce la același sentiment de teamă, de nesiguranță, uneori de groază.

„Nici o pasiune nu răpește în mod atât de eficace minții noastre orice capacitate de a acționa și de a reacționa, cum face frica, deoarece, fiind o aprehensiune a durerii sau a morții, frica operează într-un mod care seamănă cu durerea reală.”[3]

Dar în același timp Blecher are în cărțile lui și scene luminoase, pline de soare și de culoare, un soare mai mult nimicitor, decât dătător de viață.

O lumină orbitoare înseamnă din nou întuneric și teamă.

La Blecher spaimele sau crizele sunt date și de măreția lumii în care trăiește eroul: o lume fără spațiu, fără timp, fără limite, uneori supranaturală alteori onirică și sofisticată, rece și distantă.

[1]Edmund Burke, *Despre sublim și frumos*, Editura Meridiane, București, 1981, p.112.

[2]Edmund Burke, *Despre sublim și frumos*, Editura Meridiane, București, 1981, p.90

[3]Edmund Burke, *Despre sublim și frumos*, Editura Meridiane, București, 1981, p. 91

O lume a căror dimensiuni se pot modifica, se pot comprima sau lărgi și totul va fi cuprins în pasta compactă a lucrurilor.

Dar să ne întoarcem la casa copilăriei, sursă de inspirație pentru Max Blecher. În *Dicționarul de simboluri* (volumul I) de Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, găsim semnificația cuvântului „casă” într-o accepție psihanalitică:

„Psihanaliza recunoaște mai ales, în visurile cu casa, diferențe de semnificație, după camerele reprezentate și corespunzând diverselor nivele ale psihicului. Exteriorul casei este masca sau aparența omului, acoperișul este capul și spiritul, controlul conștiinței, etajele inferioare marchează nivelul inconștientului și al instinctelor”...[1]

Iar casa copilăriei eroului blecherian este cu atât mai mult o modalitate de a pătrunde în interioritatea personajului, pentru că, așa cum spune Bachelard, „casa este colțul nostru de lume. Ea este - s-a spus adesea - primul nostru univers.”[2]

Amintirile casei din copilărie se asociază cu visul și cu poezia, sugerează tot Bachelard. Prin sintagma: „casa adăpostește reveria”, Bachelard dezvăluie rolul casei care protejează visătorul: „Locuințele din trecut sunt în noi nepieritoare tocmai fiindcă amintirile vechilor locuințe sunt re trăite ca niște reverii.”[3]

Un etaj părăsit din casa amintirii blecheriene, în care eroul găsește doar „vechituri” și „obiecte pline de melancolii”, tablouri ciudate, rame făcute din scoici, gramofonul „cu pâlnia răsturnată” umple spațiul irealității sau pe cel oniric și îl golește pe cel al vieții concrete.

„Spațiul în care ne vom trăi ceasurile nocturne nu are depărtare. El e, în întregime aproape, sinteză între lucruri și noi înșine. Dacă visăm un obiect, intrăm în acel obiect ca într-o cochilie. Spațiul nostru oniric are totdeauna un coeficient central. Uneori, în visele în care zburăm, ni se pare că ne înălțăm foarte sus, dar nu suntem decât o fărâmbă de materie zburătoare. Iar corpurile pe care le escaladăm sunt ceruri intime - dorințe, speranțe, orgolii.”[4]

Așadar, intimitatea la Max Blecher în *Întâmplări în irealitatea imediată* se constituie din mixajul neobișnuit al reveriei cu amintirea peste care suprapune spațiul lumii reale - modificat, desigur, foarte mult, datorită crizelor de identitate ale eroului blecherian.

Astfel, intimitatea devine mai mult un proces al schimbării interioare, decât o stare dată, într-un timp precis și într-un spațiu sigur.

[1]Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *Dicționar de simboluri*, vol.I, Editura Artemis, București, 1994, p.258.

[2]Gaston Bachelard, *Poetica spațiului*, Editura Paralela 45, Pitești, 2003, p. 36.

[3]Ibidem, p. 38.

[4]Gaston Bachelard, *Dreptul de a visa*, Editura Univers, București, 2009, p. 174.

Este schimbarea prin solitudine, prin introspecție și prin aventura recompunerii ființei, a recreerii ei.

Este schimbarea „eului” prin melancolia negației, dar și prin afirmarea inutilității, ori prin exaltarea visului de a ne depăși propriile limite omenești.

Eroul lui Max Blecher, din *Întâmplări în irealitatea imediată* descoperă astfel de unghere și etaje părăsite în casa bunicului său, cu „vechituri și obiecte pline de melancolii...”

În intimitate timpul se dilată sau se comprimă în raport cu limitele realității tale. Intimitatea e dorința de a evada din eternitate. E ștergerea măsurilor și dimensiunilor oricărei clipe rebele, rapide, reale/ireale.

E redimensionarea spațiului și reconstituirea orelor, minutelor, secundelor afișate într-un infraplan al conștiinței de sine.

Intimitatea e rescrierea existenței printr-un cod special senzitiv-emotiv-cognitiv.

Să ai o lume a ta, dar pe care s-o poți dăruia și altora, fără ca ei să fie prezenți în universul tău. Să fii umbra lucrurilor tale în eternitatea celuiilalt... Să fii tăcerea secundelor și a clipelor... Să ai colțișorul tău de îndoială și de ezitare... Să fii umbra ființei tale...

Aceasta e intimitatea!

BIBLIOGRAFIE:

- BACHELARD, GASTON, *Poetica spațiului*, Editura Paralela 45, Pitești, 2005.
BACHELARD, GASTON, *Dreptul de a visa*, Editura Univers, București, 2009
BERGSON, HENRI, *Eseu asupra datelor imediate ale conștiinței*, Editura Institutul European, Iași, 1992.
BERGSON, HENRI, *Gândirea și mișcarea*, Editura Polirom, Iași, 1995.
BLANCHOT, MAURICE, *Spațiul literar*, Editura Univers, București, 1980.
BLECHER, MAX, *Întâmplări în irealitatea imediată. Inimi cicatrizate*, Editura Corint, București, 2016
BURKE, EDMUND, *Despre sublim și frumos*, Editura Meridiane, București, 1981
CHEVALIER, JEAN, GHEERBRANT, ALAIN, *Dicționar de simboluri*, vol.I, Editura Artemis, București, 1994
DUFRENNE, MIKEL, *Fenomenologia experienței estetice*, Editura Meridiane, București, 1976.

Modele de iubire

Prof. Ramona Căpriță

Luna Decembrie este supranumită și luna cadourilor. Aceea în care ne-am obișnuit, în numele unor sărbători, să primim dar și să dăruim. Se spune că mai mare bucurie trăiești când dăruiești, decât atunci când primești. Acest lucru, îl învățăm de la oamenii buni, cei cu multă bunătate, care ne-au rămas modele și pe care Dumnezeu și i-a făcut prieteni ai Lui. Astfel, descoperim că la fiecare început de Decembrie, cu mic și mare, așteptăm venirea Sfântului Nicolae, care ne-a obișnuit să trăim un fior aparte, de bucurie, prin anunțarea sa. Moș Nicolae este un sfânt popular în viața copiilor, necesar -aș îndrăzni- pentru bucuria inefabilă, ce-o lasă prezența sa nevăzută, mereu, în ajunul zilei sale de cinstire.

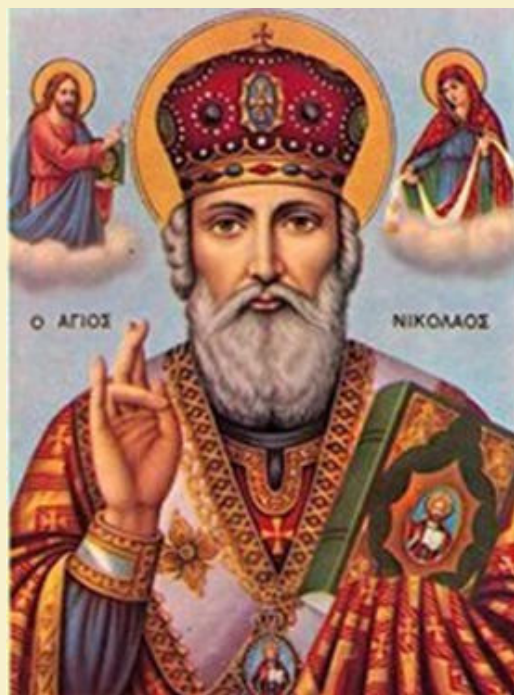
Cine a fost Sfântul Nicolae?

Îl întâlnim într-o ipostază dublă. Aceea de ierarh și părinte al Mirei Lichiei, din veacul III-IV, un păstor de suflete de o adâncă smerenie, care, de-a lungul întregii sale vieți a slujit oamenilor și care, de la nașterea sa, s-a dovedit un om ales de Dumnezeu. Imediat după nașterea sa a stat trei ceasuri în picioare, nesprijinit de nimeni, iar în zilele de miercuri și vineri sugea o singură dată din sânul mamei sale, iar în rest, toată pruncia a supt doar din sânul drept, arătând prin aceasta ce mare postitor și îndreptător de suflete va fi (Viața Sfântilor).

În viața sa de ierarh a sprijinit duhovnicește, dar și material, pe toți cei săraci, aflați în nevoi sau neputințe, i-a mângâiat și vindecat pe toți cei care căutau ajutorul lui.

„Sfântul Nicolae are aureola unui om bun, a ierarhului milostiv, aplecat către cei suferinzi, către cei săraci, către cei nevoiași...mai presus de toate era un om bun...”, **Bartolomeu Anania**. Pe acest om bun îl așteaptă toți copiii, de veacuri, în ipostaza lui Moș Nicolae. Prin această ipostază, Sfântul Nicolae ne îndeamnă și pe noi, mari și mici, la bunătate și dărnicie, la generozitate și iubire dezinteresată, arătată oricărui semen de-al nostru, aflat în dificultate.

Să-l imităm pe Sfântul Nicolae și să iubim și noi, asemenea lui, ca să câștigăm prietenia cu Dumnezeu!



Bibliografie

-*Viețile Sfinților*, pe luna Decembrie, Retipărite și adăugite cu aprobarea Sfântului Sinod, al B.O.R., după Ediția din 1901-1911, Editura Episcopiei Romanului și Hușilor- 1992

-*Bartolomeu Anania- Despre Sfântul Nicolae*-<https://youtu.be/35j2EsRhUk?si=ESKaJOWIAjBje-Su>

Sfântul Nicolae



Desen realizat de Teodora Budeanu - clasa a V-a

Importanța lecturii și a înțelegerii textelor la disciplina fizică

Prof. Imola Antal

Pornind de la citatul fizicianului Albert Einstein, **"Dacă vrei să ai un copil inteligent, citește-i povești. Dacă vrei să fie și mai inteligent, citește-i și mai multe povești"**, cititul este foarte important în dezvoltarea copiilor, cititul îi ajută pe copii în dezvoltarea lingvistică, emoțională, joacă un rol important în dezvoltarea cognitivă, în dezvoltarea imaginației, a inteligenței spațio-temporală. În afară de faptul că prin citit ne îmbogățim vocabularul, când citim un text ne și imaginăm personajele din text, astfel dezvoltăm abilitatea de a învăța să le înțelegem sentimentele, simțim și noi aceleași emoții.

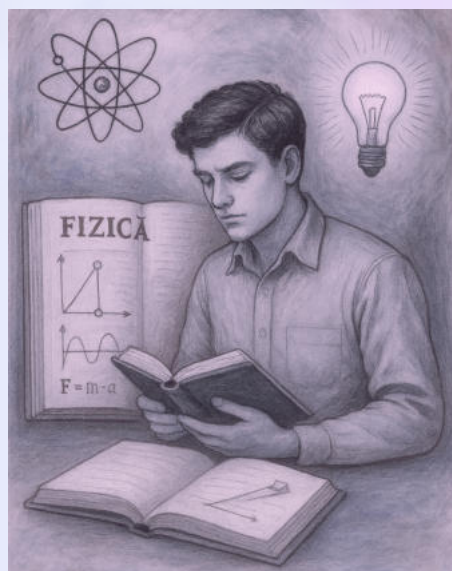
Fizica este o disciplină în care pe lângă cunoștințe matematice avem nevoie de imaginație, care se referă la modul în care gândesc elevii, explorează lumea din jurul lor și înțeleg ceea ce experimentează. Pentru a înțelege textul unei probleme de fizică elevii trebuie să aibă cunoștințe despre noțiunile din text. Nu orice text de fizică se poate înțelege la orice vârstă din cauza complexității lui. A citi o carte nu înseamnă doar a cunoaște literele și a putea citi textul, ci înseamnă că cititorul poate să extragă sensul mesajelor scrise, înțelege textul citit, decodifică simbolurile.

Inteligența spațio-temporală are legătură cu locul unei persoane/obiect în spațiu și timp, învățăm să percepem locul și timpul unde și când are loc povestea, mai are legătură cu distanțele și direcțiile, inteligența spațială ne ajută în a citi hărți, grafice.

Este necesară stimularea cognitivă astfel încât elevii să dobândească cunoștințe necesare înțelegerii textelor, să-și imagineze cerințele din problemă care de multe ori trebuie să fie puse și într-un desen. Dacă textul nu este înțeles, nici problema nu poate fi rezolvată.

Iată câteva strategii prin care putem stimula dezvoltarea cognitivă pentru înțelegerea textului citit.

- Împărțirea textului în paragrafe mici și la sfârșitul fiecărui paragraf elevul precizează ce a înțeles și ce nu. Care au fost cuvintele pe care nu le cunoștea.
- Sublinierea ideilor principale.



Imagine generată prin AI

- Construirea unei "Hărți a textului". Se vor desena ideile principale printr-o hartă conceptuală, schemă logică, folosind ideile principale din text, imagini, culori, relații între idei.
- Povestirea de către elevi a ceea ce au citit cu cuvintele lor, este importantă respectarea firului logic al evenimentelor. Persoana care ascultă trebuie să cunoască textul pentru a vedea dacă elevul respectă ideile principale și logica evenimentelor.
- Răspunsurile elevilor la întrebările profesorilor și posibilitatea elevilor de a formula întrebări.

Toată această procedură necesită timp, implicare și efort, iar cu timpul, operațiunile mentale se automatizează. Ritmul de automatizare este direct proporțional cu potențialul cognitiv de învățare a fiecărui copil și cu implicarea părinților, mai ales în primii ani de școală.

Astfel, se va dezvolta o minte sănătoasă într-un corp sănătos, ceea ce le permite copiilor să obțină performanțele școlare dorite.

O carte motivațională și foarte educativă pe care o propun elevilor să o citească, sau măcar să vizioneze filmul realizat după această carte este viața autobiografică a chirurgului renumit Dr. Ben Carson. Cartea este scrisă de Insula Ekklesia și are titlul "Mâini înzestrate". În această carte este prezentat un copil considerat "fără valoare", cu note proaste care avansează până devine chirurg. Iar ideea principală a fost că el a început să citească și prin citit a început să aibă imaginație și cunoștințe în foarte multe domenii.

Bibliografie

<https://viataverdeviu.ro/beneficii-mentale-cognitive-citit>

<https://www.shakespeare-school.ro/dezvoltarea-cognitiva-a-copiilor-ce-inseamna-si-cum-poate-fi-stimulata/>

<https://www.suntparinte.ro/intelegerea-textului-citit>

<http://psiholog-pentru-copii.ro/strategii-pentru-intelegerea-textului-citit/>

E bine de știut!!!

Forme de precipitații și fenomene atmosferice

Prof. Imola Antal

Precipitațiile sunt fenomene în care apa cade din atmosferă.

PLOAIE

Ploaia este o formă de precipitație atmosferică sub formă de picături de apă provenite din condensarea vaporilor din atmosferă. Ploaia se formează când diferite picături de apă din nori cad pe suprafața Pământului în formă lichidă.



BURNIȚĂ

Burnița este un tip de precipitații, o ploaie fină și ușoară. Cantitatea de lichid este mai mică decât la ploaie. Burnița se prezintă sub formă de picături cu un diametru mai mic de 0,5 mm care cad cu o viteză de cca. 0,3 m/sec. Apare mai ales în sezonul rece.

PLOAIE ACIDĂ

Ploile acide (sau precipitațiile acide) sunt precipitațiile care au un PH mai mic decât 5,6, având un caracter acid pronunțat. Precipitațiile acide apar de obicei în situațiile în care cantități mari de dioxid de sulf (SO_2) sau de monoxid de azot (NO) sunt emise în atmosferă.

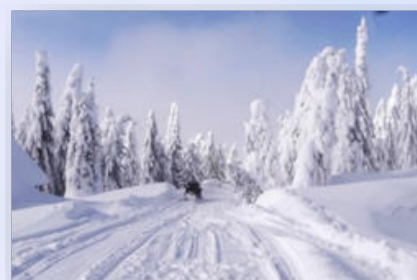


LAPOVIȚĂ

Lapovița reprezintă zăpada care s-a topit parțial pe parcursul căderii sale spre sol, aerul din jur fiind suficient de cald pentru a topi o parte din zăpadă, dar nu suficient de cald pentru a o topi în întregime astfel încât să producă ploaie. Deci reprezintă un amestec de ploaie și ninsoare.

ZĂPADĂ, OMĂT, NEA

Zăpada (numită și **omăt** sau **nea**) este o formă solidă de precipitație, care nu este nimic altceva decât apă înghețată, aflată în stare cristalină constând dintr-o multitudine de fulgi de zăpadă. Căderea precipitațiilor sub formă de zăpadă se numește „ninsoare”.



GRINDINĂ

Grindina este o formă de precipitații, particulele de apă din atmosferă căzând pe suprafața solului în formă de gheață. Se formează atunci când picăturile de ploaie traversează straturi de aer cu temperaturi scăzute (sub 0 °C). Grindina se produce mai ales în sezonul cald, fiind asociată cu averse, vânt și descărcări electrice.



MĂZĂRICHE (Graupel, Peleți de zăpadă)

Graupel, sau **pelete de zăpadă**, se formează atunci când fulgii de zăpadă individuali se transformă în pelete rotunjite de aprox. 2 până la 5 mm în dimensiune prin procesul de acumulare de gheață.

Depuneri prin contact (nu cad din atmosferă, dar sunt considerate fenomene de precipitație).

BRUMĂ

Bruma este formată prin procesul de condensare și ulterior de înghețare a vaporilor de apă care iau naștere la suprafața solului. Ea se formează de fapt în loc de rouă în sezonul rece, când temperatura a atins punctul de îngheț.



CHICIURĂ, Promoroacă

Chiciura sau **promoroaca** este o formă de precipitații produsă prin condensarea ceții pe fulgi de zăpadă, formând un bulgăre de chiciură sau acumulându-se pe ramurile copacilor, pe conductorii liniilor electrice sau pe alte obiecte de pe sol. Ea constituie o masă cristalină albă, cu o structură fină. Apare prin desublimarea vaporilor de apă sau prin înghețarea picăturilor suprarăcite.



POLEI

Poleiul este caracteristic doar anotimpului rece și constă într-o depunere pe sol a unui strat fin de gheață, transparentă sau opacă, ce se formează în urma înghețării picăturilor suprarăcite de ploaie sau burniță, care cad pe suprafețe cu temperaturi cuprinse între 0,1 °C și -1,0 °C. Durata acestor depuneri nu este mare, fiind de regulă de ordinul câtorva ore.



Alte fenomene atmosferice

ROUA

Roua se formează de obicei seara sau în cursul dimineții, prin răcirea aerului. Vaporii de apă existenți la suprafața solului se condensează formându-se pe diferite obiecte de pe sol picături de apă.



CRISTALE DE GHEAȚĂ, Praful de diamant

Cristale de gheață ("Praful de diamant") se produce în condiții de umiditate ridicată, cer senin și frig. Se manifestă prin apariția unor cristale minuscule de gheață care plutesc în aer. Sunt precipitații care cad sub formă de cristale de gheață foarte mici.



CEAȚĂ

Ceața - constă dintr-o aglomerație de particule de apă aflate în suspensie în atmosferă în apropierea suprafeței solului, care reduce vizibilitatea orizontală sub 1.000 de metri. Atunci când vizibilitatea orizontală este cuprinsă între 1.000 m și 5.000 m avem de-a face cu fenomenul numit negură sau pâclă(ceață deasă) . Ceața este mai frecventă toamna și primăvara și se formează îndeosebi dimineața și seara.



ȚURȚUR

Țurțurii sunt sloi mici de gheață de formă prelungită și ușor ascuțită spre vârf, care se formează de-a lungul streșinilor sau pe ramuri, prin înghețarea imediată a apei care se scurge.

FLORI DE GHEAȚĂ

Florile de gheață se formează atunci când geamul de sticlă este expus la temperaturi scăzute la exterior și la aer cald, moderat umed, în interior. Dacă geamul nu este un bun izolator (de exemplu, este o fereastră cu un singur geam), vaporii de apă se condensează pe sticlă, formând modele de îngheț. Suprafața sticlei influențează forma cristaleleor, astfel încât imperfecțiunile, zgârieturile și chiar praful pot modifica modul în care gheața se formează.

(Variante poetice / literare: dantelă de gheață, broderii de gheață, arabescuri înghețate)



Bibliografie

<https://dexonline.ro/>

<https://www.bzi.ro/cum-se-formeaza-florile-de-gheata-pe-geamuri-raspunsul-este-foarte-simplu-4336505>

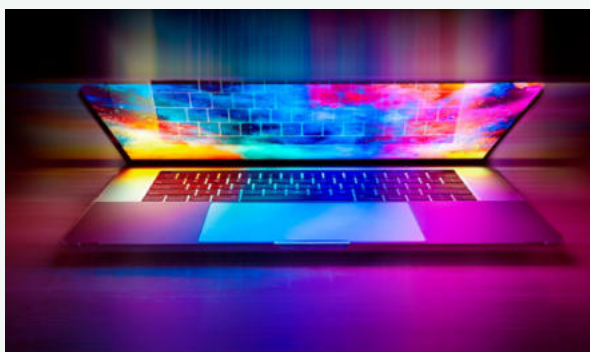
Educația în școală și profesiile -o continuă transformare

Prof. dr. ing. Monica-Geta Caranfil
Prof. Adrian-Cosmin Caranfil

Educația este un domeniu primordial, cu rol esențial de pregătire a tinerei generații pentru integrarea în lumea profesională, care trebuie să răspundă proceselor rapide de schimbare tehnologică.

„Procesul de schimbare în educație pornește de la conștientizarea necesității schimbării și continuă cu manifestarea dorinței de schimbare, acumularea cunoștințelor necesare, formarea noilor competențe, stabilizarea sistemului și dezvoltarea durabilă”. (1)

„Preocupările privind inovarea conținutului învățământului s-au manifestat încă din anii '70, odată cu dezvoltarea accelerată a științei și tehnologiei și introducerea TIC în învățământ”. (1)



(2)

„Rolul profesorului în școala modernă este complex și esențial pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor. Acest rol, într-o lume în continuă schimbare, necesită adaptabilitate, inovație și capacitatea de a răspunde nevoilor individuale ale elevilor.

De asemenea, profesorii contribuie în mod semnificativ atât la formarea viitoarei generații, cât și la construirea unei societăți mai bune și mai echitabile prin modelarea caracterului și dezvoltarea abilităților sociale și emoționale”. (3)

*E*ducația în liceu și școala profesională

Atât liceul, cât și școala profesională, trebuie să se adapteze noilor transformări, pentru a răspunde nevoilor reale ale societății. Deși acestea contribuie în mod diferit la formarea elevilor, au același scop: dezvoltarea competențelor necesare pentru viață și pentru o carieră care să le pună în valoare abilitățile.

În liceu, educația se axează pe dezvoltarea culturii generale și a gândirii critice. Elevii învață să analizeze informații, să comunice eficient, să caute soluții și să utilizeze tehnologiile moderne puse la dispoziție. Liceul pune accent pe formarea intelectuală, pregătind elevii fie pentru continuarea studiilor la nivel universitar, fie pentru integrarea pe piața muncii. Totodată, metodele moderne de predare – proiectele, utilizarea resurselor digitale și colaborarea în echipă – ajută elevii să se adapteze mai ușor la dinamica socială.



Școala profesională oferă o formare mai practică. Elevii învață o meserie concretă, desfășurându-și stagiile de practică în atelierele școlii sau în companii partenere. Practica îi ajută pe elevi să înțeleagă cerințele reale ale unei profesii: punctualitatea, atenția, disciplina și responsabilitatea. În prezent, meseriile necesită cunoștințe tehnice actualizate, iar școala profesională este obligată să țină pasul cu tehnologia pentru a asigura o pregătire solidă.



Un argument important, care susține învățământul profesional, constă în faptul că transformările din societate influențează direct profesiile. Dacă în trecut oamenii aveau adesea aceeași meserie toată viața, astăzi situația este diferită.

Digitalizarea, automatizarea și inteligența artificială schimbă modul de lucru în toate domeniile. Apar noi specializări, iar unele meserii tradiționale se modernizează.

Printre domeniile de actualitate se regăsesc tehnologia informației, mecanica avansată, electrotehnica, electronica, energia verde, producția industrială asistată de computer, designul digital sau analiza datelor. Aceste direcții de formare, se regăsesc și în oferta educațională a colegiului nostru, reflectând preocuparea pentru formarea generațiilor pregătite să se integreze în dinamica actuală.

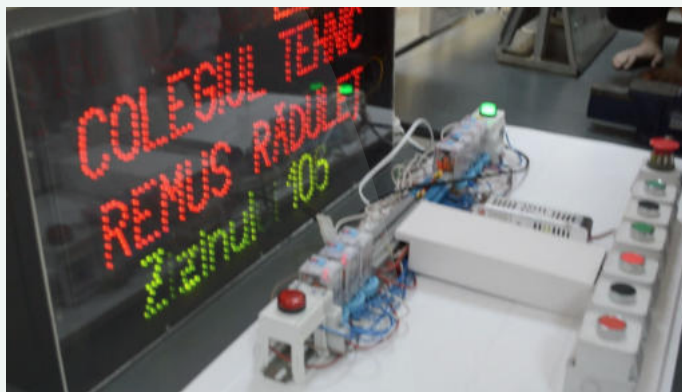
Chiar și profesiile clasice, precum electricieni, mecanici sau tehnicieni, utilizează echipamente inteligente și programe digitale pentru diagnosticare și reparații.

Pentru a face față acestor schimbări rapide, oamenii trebuie să fie dispuși să învețe permanent.

Conceptul de învățare și formare profesională continuă, pe tot parcursul vieții este din ce în ce mai important, deoarece tehnologia și piața muncii evoluează permanent.

Un aspect relevant de menționat este că educația și profesiile sunt strâns legate între ele. Școala are responsabilitatea de a pregăti elevii nu doar pentru examene, ci pentru o carieră reală. Pentru aceasta, instituțiile de învățământ introduc tot mai des activități de orientare profesională, vizite la firme, stagii de practică, proiecte educaționale și colaborări cu angajatori.

Orientarea profesională oferă tinerilor posibilitatea de a cunoaște propriile abilități, interese și valori, oferindu-le suportul necesar pentru a lua decizii bine informate legate de viitor.



“Astăzi, în majoritatea țărilor contemporane, orientarea a depășit stadiul unei acțiuni psihodiagnostice și de îndrumare strict profesională, devenind o componentă importantă a actului educațional”. (4)

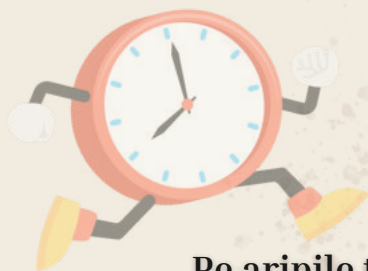
Este important ca elevii să știe că succesul în carieră depinde nu doar de cunoștințele acumulate, ci și de adaptabilitate, motivație și dorința de a evolua.

În concluzie, educația și profesiile se reinventează constant sub impulsul societății și al tehnologiei, iar rolul școlii este de a cultiva gândirea critică, abilitatea de a lucra cu noile tehnologii, îndemânarea practică și adaptabilitatea. Tinerii care învață continuu și se pliază schimbării își deschid drumul către succes!



Bibliografie:

- (1) <https://edict.ro/inovarea-si-schimbarea-in-educatie/>
- (2) <https://pixabay.com/ro/photos/laptop-dispozitiv-digital-tehnologie-5673901/>
- (3) <https://academiaabc.ro/wp-content/uploads/2025/05/Tendinte-actuale-in-educatie-%E2%80%93-Cum-ne-adaptam-noilor-generatii.pdf>
- (4) Alma Vision – Suport curs Consilier vocațional 2023



Frumusețea timpului

David Istudor – clasa a X-a B
Prof. îndrumător—Popa Cristina

Pe aripile timpului, lin mă avânt,
Cu gândul dus departe, purtat de-un vânt.
Trecutul, ca o carte ce s-a închis,
Se leagănă-n tăcere, printre nori de vis.

Copilăria-mi cântă în șoapte ușoare,
Cu râsete pure și clipe visătoare.
Zburdă printre amintiri ca un fluture-n zbor,
Fără teamă de mâine, fără grija de dor.

În pagini de viață, curg clipe grăbite,
Timpul aleargă cu aripi ostenite.
Adolescența vine ca o ploaie de vară,
Furtunoasă, dar dulce, cu dor ce nu piară.

Pe aripile timpului, văd chipuri dragi,
Oameni plecați, rămași doar în imagini vagi.
Dar ei trăiesc în mine, prin zâmbet și glas,
Căci timpul nu șterge ce-a fost cu adevărat frumos, dintr-un pas.

Viitorul mă cheamă, dar încă-i ceață,
E-un drum nescris, ce-mi pune mintea-n grea ață.
Dar știu că oricât aş zbura sau aş cădea,
Pe aripile timpului, speranța va sta.

Așa zbor mai departe, purtat de destin,
Cu visul în piept, cu pasul senin.
Timpul nu-l pot opri, dar pot să-l trăiesc,
Cu inima vie, cu dorul firesc.

Pe aripile lui, cuvinte scriu ușor,
Povești despre mine, în vers și-n fior.
Căci timpul e-o carte ce nu se termină,
Iar viața mea e fila ce-n zbor se înclină.



BIBLIOTECA

Bibliotecar - Csilla Elekes

Motto:

**"A citi pentru întâia oară o carte este ca și cum ți-ai face un nou prieten;
a reciti o carte este precum te-ai întâlni cu un vechi prieten."**

Proverb chinezesc



Alături de școli, bibliotecile fac parte din instituțiile care exercită influențe multiple asupra unei națiuni. Fără distincție de vârstă, profesie, religie, opinii politice, bibliotecile se adresează tuturor păturilor sociale, ajutând nevoii de informare și recreere a fiecăruia. Dintre acestea, bibliotecile școlare contribuie la creșterea calității învățământului, fiind un suport necesar activităților de formare.. Principala menire a bibliotecilor școlare este de a pune la dispoziția utilizatorilor întreaga informație necesară, precum și instrumentele de documentare și metodologia de utilizare a lor.

Lectura este un bun aliat la dezvoltarea personală a adolescentului. Cititul este una dintre abilitățile de bază ale oamenilor. Citind, reușim să ne adaptăm la lumea din jur, dar și să evoluăm intelectual și moral. Lectura influențează toate aspectele dezvoltării copilului și mai târziu adolescentul.

Cei care au acces la bibliotecă sunt cei care vor putea înfrunta viața mai ușor, vor avea un vocabular adecvat și în același timp bogat, vor fi mai puternici sufletește și psihic. Cărțile sunt cele care scot la iveală tot ce e mai bun în noi. O carte este o provocare pentru fiecare dintre noi. Noi nu trebuie decât să profităm de această mare comoară, să o prețuim și să învățăm din ea.



Biblioteca din cadrul Colegiului Tehnic Energetic "Remus Răduleț", constituie o parte integrată a procesului de instruire, formare și educare a elevilor. Dispune de un fond de carte adecvat nivelului și profilului școlii, dotat cu 19757 de volume, printre care enciclopedii, literatură, lingvistică, istorie, geografie, științe exacte, artă, psihopedagogie, generalități.

DIN LUMEA NEȘTIUTĂ A ORGANISMELOR

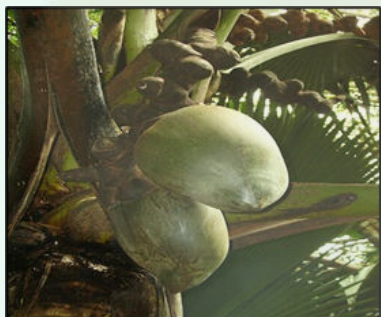
Prof. Cristian Țăpurică

• DIN LUMEA VEGETALĂ

Plantele produc hormoni vegetali: auxine care stimulează creșterea, etena care determină coacerea fructelor și germinația semințelor. Acumulată în aer, aceasta duce la căderea frunzelor și fructelor, prin hidroliza celulozei din petiol (codița frunzelor), respectiv din peduncul (codița florilor).

Grâșorul (*Ficaria verna*) formează „pui vii”, muguri care cad pe sol și generează noi plante.

Cercetătorii de la Universitatea Syracuse din SUA au creat pomi fructiferi care produc, în același timp, mai multe tipuri de fructe. Pe ramurile unuia cresc 40 tipuri de fructe printre care cireșe, piersici, caise, prune, nectarine și chiar migdale.



Coco de Mer (*Lodoicea maldivica*), palmier din insulele Maldive prezintă fructe care seamănă cu o inimă verde uriasă, acestea cântărind până la 20 kg.



Pe lângă clorofilă, pigment de culoare verde, există și alți pigmenți precum fucoxantina de culoare brună din algele brune sau ficoeritrina, pigment de culoare roșie din algele roșii.

Există plante, cum sunt cele acvatice cu frunze natante (plutitoare pe suprafața apei), la care stomatele sunt dispuse doar în epiderma superioară - Nufărul (*Nymphaea lotus*).

Numărul stomatelor variază de la un tip de frunză la altul, de exemplu, 14 - 33 stomate / mm² la grâu (*Triticum aestivum*), 376 - 720 / mm² la varză (*Brassica oleracea*), putând ajunge și la 1000 stomate / mm².

Un fag înalt de 25 m, cu diametrul coroanei de 15 m, produce vara, într-o singură oră, necesarul de oxigen al unui om pentru trei zile (1.7 kg oxigen).

Particulele de praf și alte impurități din aer astupă stomatele, reducând alimentarea cu oxigen a frunzelor. De aceea, în orașe, trebuie plantați copaci rezistenți la praf (tei, plop), iar în casă, frunzele trebuie șterse cât mai des.

Rădăcinile plantelor prezintă un număr mare de perișori absorbanti (200 - 420 m²), iar durata lor de viață este de 7 - 10 zile.

Rădăcinile unor plante lemnoase formează asocieri cu filamentele unor ciuperci simbiotice (micorize), pentru o mai bună absorbție a apei cu săruri minerale.

Unele plante preferă solul alcalin (fasolea, varza, ceapa, usturoiul), iar altele solul acid (cartofi, roșii, ardei, pepeni).

Doar 1% din apa absorbită este folosită în procesul de fotosinteză, restul fiind eliminată.

• DIN LUMEA ANIMALĂ

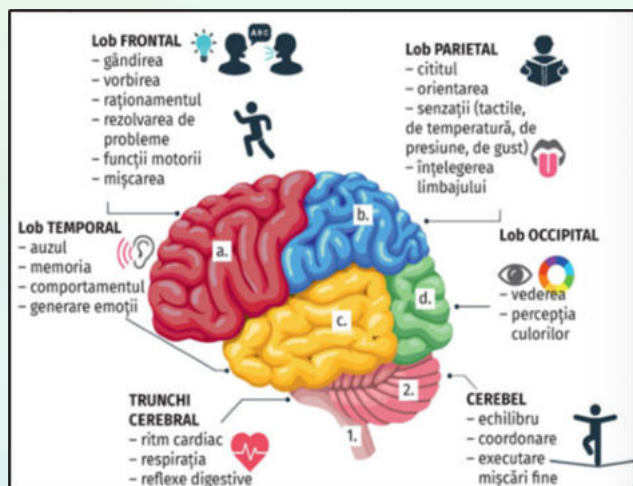
Savantul român Gheorghe Marinescu, medic neurolog, a avut o contribuție fundamentală la cunoașterea neuronului.

Pentru o bună funcționare, neuronii din creier primesc 25% din glucoza necesară întregului corp și 20% din cantitatea totală de oxigen.

La adult, măduva spinării are 43 - 45 cm lungime și 35 - 40 g.

Grosimea scoarței cerebrale variază între 1.5 - 4.5 mm, având zone cu două straturi de neuroni și zone cu șase straturi de neuroni. Scoarța cerebeloasă este formată din trei straturi de neuroni dispuse uniform pe toată suprafața acestuia.

Activitatea electrică a encefalului (creierului) poate fi înregistrată cu electroencefalograful, printr-o encefalogramă, utilă în diagnosticarea unor boli.

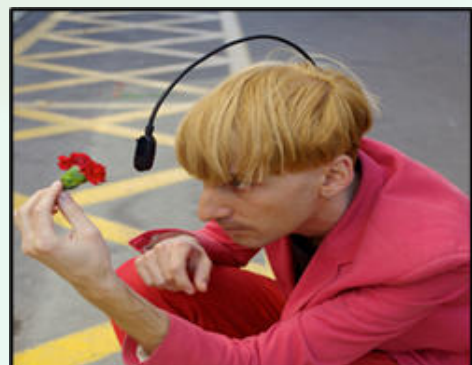


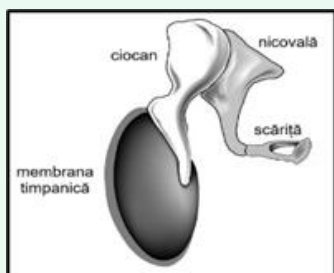
În topul celor mai inteligenți oameni din lume, realizat de un inginer din Chicago - Libb Thims, Johann Goethe ocupă locul I cu un IQ estimat de 210 - 225, urmat de Albert Einstein și Leonardo da Vinci.

Pielea este cel mai mare (1.8 - 2 m²) și cel mai greu organ de simț al omului (15 - 20% din masa corpului). Celulele de la suprafața pielii se reînouesc complet lunar, pe timpul vieții pierzându-se circa 18 kg de celule epidermice.

Ochii sunt căprui când melanina este concentrată în partea anterioară a irisului și albaștri când melanina se află în partea sa posterioară.

Neil Harbisson este recunoscut și atestat de către autoritățile din Marea Britanie drept primul cyborg. S-a născut cu acromatopsie - incapacitatea de a distinge culorile. Un cibernetician i-a implantat o antenă în craniu, cu ajutorul căreia percepe culorile prin sinestezie, fiecărei culori fiindu-i asociate unde sonore.





Urechea medie are 3 oscioare: ciocanul - cel mai lung, având 9 mm, nicovala - cel mai greu, având 25 mg și scărița - cel mai ușor, doar 2 mg.

Omul poate distinge circa 10000 mirosuri - combinații a 50 mirosuri primare.

C. I. Parhon, fondatorul școlii românești de endocrinologie, a scris primul tratat de endocrinologie din lume în limba franceză. Grigore T Popa a descoperit și a descris în 1930 legătura dintre hipotalamus și hipofiză.

La naștere avem circa 300 oase, însă la maturitate rămânem cu 206, multe sudându-se pe măsură ce ne dezvoltăm. Oasele cresc în densitate până la vârsta de 30 ani. Sternul (osul pieptului) prezintă apendicele xifoid, cartilaj care se osifică după 40 ani.



Stomacul este implicat în secreția serotoninei (hormonul fericirii), deci consumarea alimentelor preferate ne poate face mai fericiți.

Intestinul subțire, prin cele peste 10 milioane de vilozități intestinale, are o suprafață de digestie și absorbție de circa 1000 m².

Celula intestinală trăiește 12 ore, iar cea din peretele stomacului 2 zile.

Într-o zi se produce circa 1.5 l salivă, 2 l suc gastric, 1.5 l suc pancreatic, 0.8 l bilă și 1.5 l suc intestinal. Dacă o substanță nu se dizolvă în salivă, nu-i vom putea simți gustul.

Detergenții de rufe conțin diferite enzime (proteaze, lipaze și amilaze), similare celor din sistemul digestiv uman.

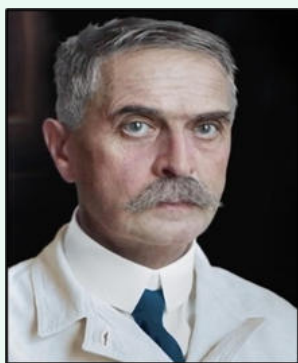
Durerile și crampele musculare (febra musculară) apar în eforturi fizice prelungite, prin acumularea acidului lactic în mușchi, ca urmare a unui aport insuficient de oxigen.

Cel mai mare cartilaj al laringelui formează „Mărul lui Adam” vizibil, mai ales, la bărbații adulți.

În cei doi plămâni există peste 300 milioane de alveole pulmonare.

Monoxidul de carbon, rezultat din arderea incompletă a combustibililor în locuințe sau a țigărilor, se leagă de hemoglobină și formează un compus (carboxihemoglobină) care blochează hemoglobina, putând provoca moartea prin asfixie.

Bolile hematologice maligne sunt forme de cancer ale sângelui și măduvei osoase, caracterizate prin înmulțirea necontrolată a celulelor, caz în care se recomandă transplantul de măduvă osoasă.



Descoperirea grupelor de sânge, în 1901, de către medicul austriac Karl Landsteiner, a dus la stoparea deceselor cauzate de transfuziile sangvine.

Vaccinarea și termenul de vaccin au fost introduse de Edward Jenner, medic englez care, în 1796, a realizat prima imunizare împotriva variolei, boală virală contagioasă cu mortalitate de peste 30%, eradicată în 1980.



Astăzi, vaccinurile și vaccinarea salvează între 3.5 - 5 milioane de vieți / an, câte o viață la 5 minute, existând vaccinuri care previn peste 20 boli.

La fiecare 30 minute un român suferă un infarct miocardic, prin blocarea unei artere coronare de către un tromb (cheag). Celulele miocardice afectate vor muri (nu vor mai fi alimentate cu sânge).

Rinichii conțin circa 2 milioane de nefroni, dar ei pot funcționa normal și cu 50% din nefroni intacti. Când rinichiul nu mai funcționează (sub 25% din nefroni mai sunt funcționali), supraviețuirea poate fi asigurată prin utilizarea unui rinichi artificial, numit aparat de dializă, prin care sângele trece periodic pentru a fi detoxifiat.

BIBLIOGRAFIE

Olteanu S., Tanur I., Miricel F., Manea C., Afrim C. (2018): Biologie - Manual pentru clasa a VI - a, Editura Corint Logistic, București;
Olteanu S., Tanur I., Miricel F., Manea C. (2024): Biologie - Manual pentru clasa a VII - a, Editura Corint Logistic, București.

Mircea Eliade-personalitate complexă a culturii române

Prof. Cristina Popa

Mircea Eliade este considerat un scriitor original care și-a încercat talentul cu unele specii literare, care își făceau debutul în literatura română. Intenția sa a fost aceea de a introduce o serie de concepte, precum autenticitatea, timpul reversibil, relația omului modern cu timpul istoric și miturile. Cu o creație atât de vastă, care conține nuvele, romane, memorii, jurnale, eseuri și studii de specialitate despre istoria religiilor, indianistică, antropologie, etnologie și multe altele, este o provocare pentru orice profesor de a încerca să ofere elevilor săi o imagine cât mai completă.

Pentru o perspectivă corectă trebuie să se apeleze la toate elementele care pot facilita receptarea nu numai a operei literare, cât și a celei științifice. Acesta este motivul pentru care Eliade este ocolit în demersul didactic, deoarece poate suscita mari probleme de interpretare. Se presupune faptul că doar elevii foarte buni pot înțelege ideile sale și nu are rost să se apeleze la operele sale pentru a demonstra tehnici narative sau trăsături ale unor specii literare.

Cred că această mentalitate este greșită și am decis să studiez texte ale lui Mircea Eliade în practica didactică, desfășurată la un liceu tehnologic, unde se știe că nu ajung cei mai buni elevi.

Problemele de receptare pot să apară și în cazul elevilor foarte buni, dacă nu există un interes foarte mare pentru opera unui scriitor. Cred că este foarte important modul de abordare al profesorului, care trebuie să inducă elevilor săi sentimentul că orice text are un mijloc de a fi decodat și fiecare cititor își poate exprima punctul de vedere. Originalitatea și creativitatea nu sunt excluse, ci sunt o completare a textului și a intenției autorului.

Textele dificile trebuie considerate o provocare și nu ar trebui să fie ocolite, pentru că se poate crea un fel de reținere din partea elevilor, care nu se vor simți pregătiți să acceseze toate informațiile pe care le poate oferi textul. Este important să descoperim acele metode, care le facilitează elevilor procesul de învățare. De multe ori metodele nu sunt adecvate și transformă predarea într-un proces plictisitor atât pentru profesor, cât și pentru elevi. Atunci când nu există o comunicare, iar elevul e pasiv, eficiența este pusă la îndoială.

În același timp, obiectivele învățării trebuie corelate cu nivelul clasei și cu așteptările acesteia. Obişnuința cu texte facile poate avea efect negativ, pentru că nu mai stimulează puterea de concentrare, dorința de a face performanță. O interpretare relativ ușoară a unei opere literare nu înseamnă neapărat eficiență, ci doar încercarea de a urma parametri stabiliți de programa școlară, care prevede o serie de competențe și conținuturi obligatorii. În acest caz, intervine profesorul care își poate asuma o serie de alegeri privind textele, pe care vrea să le propună elevilor, dar și modalitatea de abordare.

Manualele alternative selectează fragmente foarte diferite pentru a evidenția o temă, o specie sau un gen literar. În afară de autorii canonici, accesarea scriitorilor în manuale depinde doar de gustul personal al celui care îl concepe. Așa cum am mai spus, sunt ocoliți scriitorii controversați și cei considerați dificili. Pentru că nu există reguli foarte clare și nici elemente care pot măsura obiectivitatea manualelor, în ultimii ani, am asistat la un fenomen ciudat: scriitori care au adus elemente inovatoare în literatura română sunt ignorați, iar cei care se situează la un nivel mediu sunt promovați, doar pe considerentul că receptarea lor este mai ușoară.

Chiar dacă s-a insistat mereu pe actualizarea manualelor pentru a găsi acei scriitori, care pot stimula interesul elevilor pentru lectură, în continuare se păstrează aceleași stereotipii.

În cazul în care un scriitor este menționat de un manual, apare o altă problemă, și anume studierea fragmentară, care nu are prea mare eficiență. Astfel, elevii pot să studieze un fragment din opera lui Mircea Eliade, în clasa a IX-a, pentru a evidenția temele adolescenței sau a școlii. Pentru că totul se raportează la o temă anume, nu se realizează o studiere a operei scriitorului, nu se insistă pe imaginea de ansamblu a creației sale. Este posibil ca acesta să fie singurul contact al elevilor cu scrierile lui Eliade. Din această cauză, am constatat cu surprindere, pe parcursul anilor, că mulți dintre elevi nu-și mai aminteau și nu știau cine a fost Mircea Eliade.

Paradoxul e cu atât mai ciudat, dacă ne gândim la contribuția lui Eliade în domeniul istoriei religiilor, care i-a adus un renume mondial, dar e aproape necunoscut în țara unde s-a născut. Nu cred că este nevoie de o studiere aprofundată, ci de însușirea unor informații de bază despre un scriitor care a avut o contribuție importantă la dezvoltarea literaturii române.

Metoda pe care am propus-o mizează pe crearea unei viziuni complete despre personalitatea și opera lui Mircea Eliade. Am numit-o metodă integrativă pentru că îmbină latura științifică a studiilor eliadești cu inovațiile din creația literară. Susțin ideea că trebuie să existe o lecție separată, în care să se discute idei, concepte, perspective asupra unor teme comune. Trebuie cunoscute aspecte din viața scriitorului care influențează opera și care permit elevilor o conectare afectivă la textul literar. Nu trebuie neglijat acest element și transformat în muncă independentă pentru că elevii nu acordă destulă importanță datelor biografice, considerând că elementele teoretice sunt esențiale.

În acest sens, am propus studierea unor fragmente din „Jurnalul” și „Memoriile” scriitorului, în care este explicat procesul de redactare al unor texte literare, precum și sursele de inspirație. De exemplu, despre “Romanul adolescentului miop”, Eliade avea o părere foarte bună pentru că ar fi trebuit să prezinte viața unui adolescent neînțeles de toată lumea, care nu își poate exprima frustrările decât prin scris. Ar fi trebuit să fie un roman autobiografic cu un impact foarte mare, deoarece prezintă adolescența fără a o idealiza. Nu mai este vârsta fericită, a marilor împliniri, ci doar o perioadă dificilă, în care adolescentul se simte singur, abandonat de familie și prieteni.

Scriitorul era convins că sinceritatea care transpare din paginile romanului va avea un efect pozitiv asupra cititorului. Afirmatie este corectă și pot să confirm faptul că atunci când citesc mărturisirile lui Eliade, elevii sunt impresionati și se regăsesc în multe dintre situatiile prezentate. La fel se întâmplă și cu alte cărți, ca de exemplu „Maitreyi”, despre care Eliade relatează în „Memorii” cum a câștigat un concurs de manuscrite. Din juriu făceau parte Perpessicius, Cezar Petrescu, Mihail Ralea, Șerban Cioculescu și George Călinescu. A bănuir că va câștiga, deoarece înainte de publicarea rezultatelor, Șerban Cioculescu îl felicitase entuziasmat. Deși nu a semnat manuscrisul cu numele său, juriul a intuit că numai el putea scrie atât de autentic despre spațiul indian. Astfel descoperim faptul că romanul a fost apreciat, încă de la început, de unii dintre cei mai respectați critici literari, care i-au recunoscut talentul și originalitatea. Eliade descrie și reacțiile apropiaților săi, care cunoșteau povestea și care au fost un pic surprinși de indiscreția lui. Per total, toți cititorii au fost încantați de poveste, dar singurul care a avut unele rezerve a fost George Călinescu. Mai târziu, în „Istoria literaturii române de la origini până în prezent” îl numește pe Eliade creatorul romanului „exotic”.

Toate aceste detalii îi apropie pe elevi atât de scriitor, cât și de opera sa, pentru că îi stimulează să descopere și alte aspecte care clarifică mesajul și intențiile autorului.

Un alt pas în descoperirea lui Mircea Eliade este studierea a două opere literare, pe parcursul aceluiași an școlar. Studierea unui fragment în clasa a IX-a și apoi în clasa a X-a sau a XI-a nu oferă continuitate și creează confuzie în mintea elevilor. Aprofundarea unor idei și concepții literare aduc o notă de predictibilitate și siguranță în procesul de achiziție a cunoștințelor. După aceea lecție introductivă, se va studia nuvela „La țigănci”, utilizându-se fișe de lectură pentru o mai bună înțelegere a textului. Prin fixarea subiectului, vom avea certitudinea că elevii vor fi capabili să descopere simbolurile nuvelei, în relație cu elemente de structură și de compoziție, încadrarea nuvelei într-o tipologie și o mai bună receptare a concepției scriitorului.



Dorin Pavel (1900-1979)- 125 de ani de la nașterea părintelui hidroenergeticii românești

Prof. dr. ing. Costela Beatrice Ghiță



Dorin Pavel este unul dintre personalitățile României Mari care au contribuit la dezvoltarea hidroenergeticii românești în vremuri în care țara noastră avea nevoie de surse de energie electrică ca să se poată dezvolta industrial. Dorin Pavel s-a născut în anul 1900, la data de 31 mai în orașul Sebeș din Județul Alba, părinții săi fiind învățători. Mama sa era sora poetului Lucian Blaga și provenea dintr-o familie iubitoare de carte care a dat țării doctori în filozofie, drept și științe matematice. În biblioteca familiei Blaga se regăseau cărți cu autori precum Schopenhauer, Kant, Fichte, Nietzsche sau Goethe. Bunicul din partea mamei se trăgea dintr-o familie de preoți cu tradiție.

Perioada copilăriei a fost marcată de lipsa jucăriilor deoarece părinții săi au contribuit financiar la studiile fraților mai mici ai mamei iar atunci când s-au căsătorit nu au primit sprijin material de la familiile lor. La un an de la căsătorie tânăra familie Pavel s-a mutat la Sebeș cu chirie în cartierul românesc. Pe atunci românii locuiau în afara cetății Sebeșului. Pe la vârsta de trei ani Dorin mergea la scăldat împreună cu alți copii mai mari care erau elevii tatălui său. De la ei a învățat să sape prundișuri, canale și chiar să monteze roți cioplite din lemn. Își construiau mici baraje în care apa stătea și se încălzea de la soare, în care apoi, se așezau pe burtă. Așa s-a dezvoltat, încă din copilărie, atracția față de apă și multiplele posibilități de utilizare a ei.

În 1904 la Sebeș a început construcția unei microhidrocentrale la care participau și foști elevi ai învățătorului Ioan Pavel. Dorin mergea cu tatăl său și era curios de fiecare lucru.

În 1905, când casa în care locuia familia Pavel a fost racordată la electricitate, Dorin a fost cel care a răsucit întrerupătorul și s-a aprins lumina. Fiind atât de surprins de faptul că din utilizarea apei se putea face lumină i-a spus tatălui său că dorește să facă și el o astfel de uzină. Până în 1910 Dorin vizita des hidrocentrala și primea de la angajați diferite obiecte precum telefon, bile de rulmenți sau alte elemente pe care Dorin le studia în lipsa unor jucării potrivite vârstei. Copilăria i-a fost plină de peripeții care au fost și lecții importante pentru evoluția sa profesională. Învățătorul Ioan Pavel îi citea povești seara chiar și atunci când a început școala în limba germană. Putea face o școală în limba română însă nu ar fi putut continua studiile. Pe lângă școală a primit și o educație artistică având o ureche muzicală foarte bună. A învățat să cânte la pian și vocal însoțindu-și des părintele la biserică și cântând deseori la diferite servicii religioase. A învățat să deseneze, mai ales obiecte tehnice, să picteze, completând în acest fel educația necesară dezvoltării profesionale. A fost deprins de mic cu munca în gospodărie și ulterior cu muncile agricole, fiind un real sprijin familiei și rudelor.

Școala primară a făcut-o în limba română, din 1906 a fost înscris la școala gimnazială săsească iar liceul la Orăștie. Datorită dificultăților financiare cu care se confrunta familia și din considerente istorice părinții lui Dorin Pavel au ales să îl dea pe acesta la La Kún Kollégium din Orăștie pentru că oferea masă, cazare și haine gratuite. Nici studiile nu se plăteau chiar dacă Dorin nu știa deloc limba maghiară. Parcurgerea liceului a fost o reală provocare care i-a folosit ulterior și la facultate. După primul an Dorin vorbea destul de bine limba maghiară și a început să ajute la teme elevii din clase mai mici. În schimbul acestui sprijin era răsplătit cu alimente de către părinții elevilor respectivi. După 1914 situația economică a Transilvaniei s-a înrăutățit treptat, Dorin nu primea pachete cu alimente de acasă care să completeze meniul dat de școală și în acest fel prin ajutorul dat elevilor mai mici căroră le asigura și securitatea uneori, a învățat să gestioneze problemele cu care se confrunta. În toamna anului 1917 este înscris la seminarul teologic de la Sibiu scăpând astfel să meargă la războaiele purtate de Austro-Ungaria. O parte dintre colegii săi de școală nu s-au mai întors de pe front. Ca să poată continua studiile la teologie avea obligația să dea bacalaureatul. Din acest motiv pe lângă cursurile facultății învăța și pentru bacalaureat. Preocupările lui erau legate de inginerie și pentru asta trebuia să învețe în plus matematică, fizică, noțiuni de mecanică. În 1918 susține bacalaureatul pe care îl promovează într-o sesiune specială la Brașov.

După unirea Ardealului cu țara 50 de tineri din Ardeal sunt trimiși să studieze în străinătate cu bursă din partea statului român. În realitate mulți dintre aceștia s-au autofinanțat deoarece statul nu a putut să le plătească studiile. Dorin Pavel și Vasile Borda au ales să studieze la Zurich în Elveția. În final Dorin Pavel a rămas singur iar în timpul studiilor pregătea proiecte și pentru alți studenți, oferea meditații, lucru care l-a ajutat să poată termina facultatea.

La Politehnica din Zurich teoria se îmbina cu practica. Ca să fie un bun specialist în domeniul hidroenergeticii Dorin Pavel a făcut practică pe multe şantiere din Elveţia având ocazia să studieze particularităţile fiecărei hidrocentrale vizitate. Acest lucru nu se putea obţine de către studenţii străini decât cu recomandări serioase din partea profesorilor. Finalizează studiile în 1923 şi este numit asistent universitar la profesorii Prášil şi Stodola. În timpul studiilor universitare îl întâlneşte şi pe Plauţiu Andronescu care l-a ajutat la pregătirea pentru examenul de diplomă şi împreună, au organizat pregătirea temeinică şi pentru alţi studenţi străini.

În anul 4 de studiu, la proiectul de centrale electrice, Dorin Pavel a solicitat ca temă de proiect realizarea unei scheme hidroenergetice a râului Sebeş. Proiectul a fost publicat ulterior în 1927 cu calcule, fotografii şi scheme în cartea care se tipărea sub îndrumarea specialiştilor de la Institutul Român de Energie. Proiectul de diplomă a fost despre echipamentele unei centrale pe cataractele Dunării. Pe atunci turbinele Kaplan nu erau pe deplin acceptate deoarece inventatorul lor nu dovedise prin calcule eficienţa lor. Prin urmare Dorin Pavel a studiat turbina Kaplan şi a proiectat în premieră o turbină elicoidală care semăna mai mult cu şurubul dublu al lui Arhimede. După examenul de diplomă se căsătoreşte cu Elsa alături de care rămâne până la sfârşitul zilelor şi cu care are un fiu.

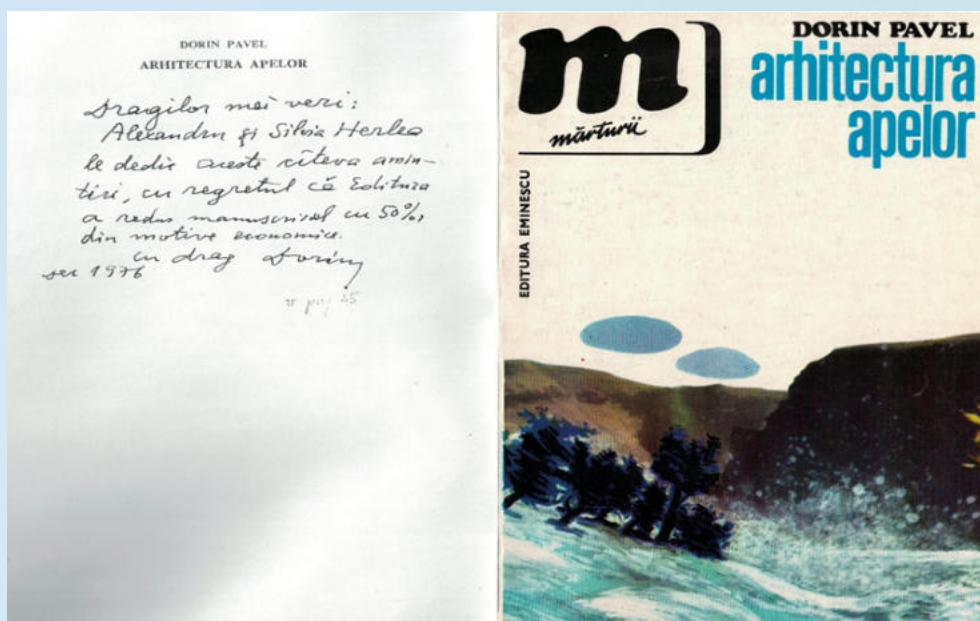


Dorin Pavel alături de soţia Elsa şi fiul Mario Dorin

După finalizarea studiilor devine asistent al profesorului Prášil îndeplinindu-şi foarte bine atribuţiile. În aceeaşi perioadă dă examene de diferenţă la facultatea de construcţii pentru a-şi putea fundamenta teza de doctorat începută neoficial în anul 4 de studiu şi pe care a finalizat-o în 1925. Deşi i se propuseseră locuri de muncă la ambele universităţi, Dorin Pavel alege să se întoarcă acasă încurajat şi de discuţiile avute cu Prof. Buşilă care era şi directorul general al S.A. Electrica.

Acesta îi propuse-se un post de inginer șef al unui birou de proiectări și studii hidrotehnice deoarece era singurul specialist la acel moment în astfel de construcții. De la începutul acestui serviciu și până la trecerea în neființă s-a preocupat de dezvoltarea rețelei de electricitate prin proiectarea de hidrocentrale noi, a îmbunătățit hidrocentralele existente și a proiectat numeroase construcții și amenajări pentru optimizarea canalizării, alimentării cu apă sau îmbunătățirea sistemului hidraulic al Capitalei. Între anii 1927-1929 este profesor la școlile Aeronautice Românești, până în 1938 predă la Institutul Electrotehnic al Facultății de Științe a Universității din București iar din 1935 este profesor la Politehnică. În 1941 dezvoltă primul laborator de Hidraulică și mașini hidraulice. Predă cursuri de specialitate până în 1970, continuând ca profesor corespondent până în 1975. Dorin Pavel este autor a numeroase cursuri și cărți elaborate pentru prima dată la noi în țară și care sunt extrem de valoroase și azi. Monografia Plan general de amenajare a forțelor hidraulice în România, tipărită la Institutul Român de Energie a fost cartea de temelie după care s-au realizat hidrocentralele de mai târziu. În lucrare sunt tipărite schemele a 567 de uzine hidroelectrice pe toate râurile țării, având toate datele tehnice și economice precum și 100 de planșe cu vederi în plan și profile în lung pentru amenajări.

Din 1934 devine membru corespondent al Academiei de Științe din România și din 1936 membru titular. În urma reorganizării din 1975, din păcate, regimul politic de atunci nu i-a recunoscut munca titanică și valoarea profesională considerându-l colaborator al regimului burghezo-moșieresc. După 1975 publică cartea autobiografică intitulată Arhitectura apelor. La data de 7 iulie 1979 decedează, fiind înmormântat în satul natal Lancrăm.



Promoția 2025 a Universității Naționale de Știință și Tehnologie Politehnica București, poartă numele “Academician Dorin Pavel” în cinstea marelui profesor, vizionar și om de știință.

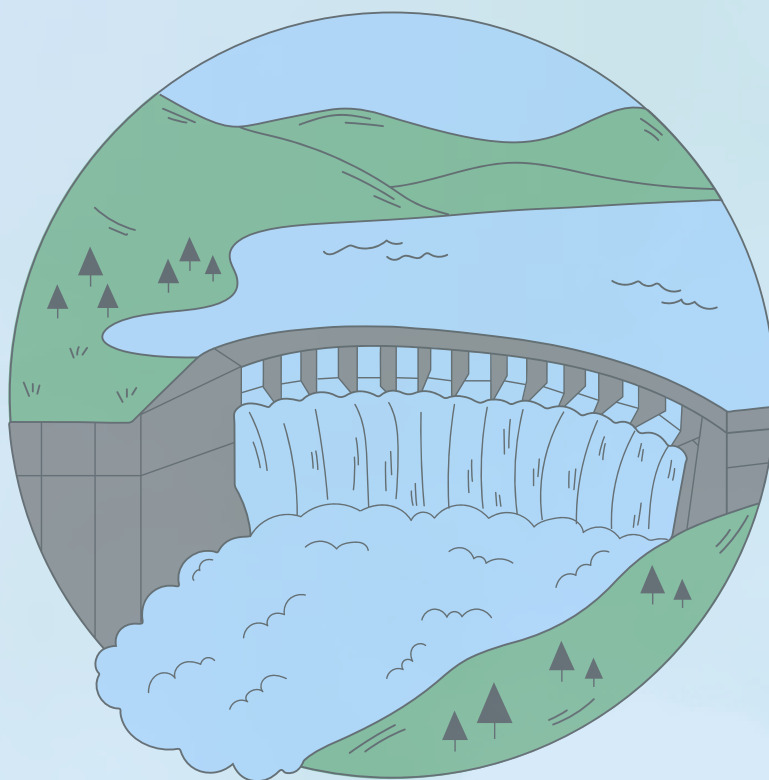
Profesorul și academicianul Dorin Pavel, prin viziunea sa și ampla muncă, rămâne în memoria noastră ca părintele hidroenergeticii românești care a contribuit la dezvoltarea rețelelor electrice ale țării noastre atât de necesare în perioada industrializării.

Bibliografie

[1] Dorin Pavel, Arhitectura apelor, editura Eminescu, 1976.

[2] Florin Tănăsescu, Dorin Pavel și hidrografia Dunării, A X a Conferință Națională Multidisciplinară “Profesorul Dorin Pavel- fondatorul hidroenergeticii românești”, Sebeș 2010.

[3] https://www.agir.ro/univers-ingineresc/numar-9-2004/profesorul-dorin-pavel-%E2%80%93-fondatorul-hidroenergeticii-romanesti_693.html



Școala de azi, pasiunea de mâine: descoperim mentenanța

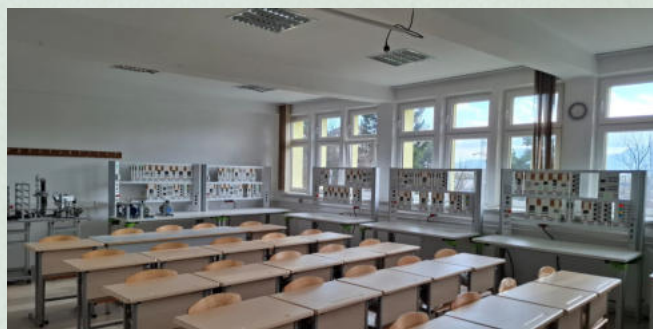
Ionuț - Alexandru Catrinoi - Clampa,
Flavius - Valentin Balent elevi în clasa a XI-A EMA
Monica - Geta Caranfil, profesor coordonator

Încă din școala gimnazială, fiecare dintre noi simțea atracția pentru lucrurile care se construiesc, se repară și funcționează. Curiozitatea ne-a ghidat pașii către “Colegiul Tehnic Energetic Remus Răduleț Brașov”, unde suntem elevi în clasa a XI – a, învățământ dual, domeniul Electromecanic.



În colegiul nostru, am descoperit că drumul către o meserie începe întotdeauna cu un cadru teoretic esențial.

La ore, profesorii noștri ne-au ghidat pas cu pas prin principiile după care funcționează echipamentele și sistemele, transformând teoria într-o călătorie captivantă. Explicându-ne cu profesionalism și claritate, conceptele au prins viață, iar trecerea de la hârtie, formule și desene, la laboratoare și ateliere, a devenit naturală, aproape magică.

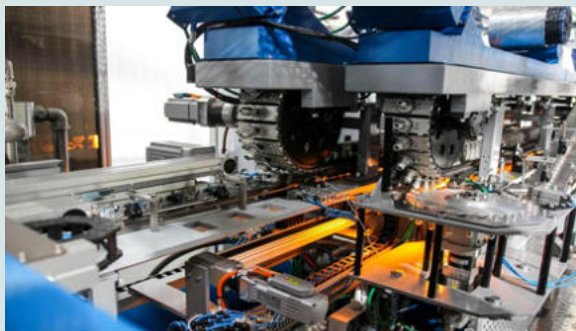


(1)

Odată ajunși în atelierul de mentenanță la compania unde efectuăm stagiul de practică, am simțit cum teoria învățată la colegiu prinde viață și devine instrumentul prin care putem diagnostica, preveni și interveni asupra utilajelor.

Când am intrat pentru prima dată în atelierul de mentenanță, totul părea complicat: utilaje mari, scule diverse, proceduri stricte.

Dar tocmai acest aspect ne-a motivat. Instructorii ne-au arătat cum funcționează fiecare echipament, ce rol are în industrie și de ce mentenanța este necesară pentru orice companie. Acolo am învățat cum să respectăm regulile de siguranță, cum să folosim corect sculele, cum să identificăm o problemă tehnică și cum să lucrăm în echipă.



(2)

Provocările nu au lipsit. Au fost momente în care nu știam de unde să începem sau cum să rezolvăm o problemă. Însă, exact aceste situații ne-au învățat: să punem întrebări, să căutăm soluții, să analizăm calm fiecare pas.

De multe ori, reparația nu înseamnă doar forță, ci logică, răbdare și înțelegerea mecanismelor.

În stagiile de practică am realizat cât de mult contează atenția la detalii. O piesă uzată, un cablu slăbit sau o vibrație neobișnuită pot opri o linie de producție întreagă. Aceste aspecte ne-au făcut să înțelegem că rolul unui tehnician în mentenanță nu este doar să repare, ci și să prevină, să observe, să gândească înainte.

Fiecare zi de practică ne-a confirmat că această profesie este pentru cei care nu se tem să pună mâna pe scule și vor să ofere siguranță în funcționarea echipamentelor.

Practica ne-a demonstrat cât de esențial este rolul personalului din mentenanță, care menține totul în mișcare și asigură funcționarea optimă a echipamentelor, într-o perioadă în care tehnologia se schimbă rapid, iar cerințele cresc constant.

Momentul în care ne-am dat seama că aceasta este profesia pe care dorim să o urmăm în viitor, a venit atunci când am reușit, alături de echipă, să repornim un utilaj care se blocase de mai multe ori în aceeași săptămână. Nu a fost doar satisfacția reparației, ci și bucuria de a ști că munca noastră contează, iar oamenii se pot baza pe noi. Atunci am înțeles că practica ne-a deschis drumul spre un viitor promițător.

Tehnologia se schimbă, apar sisteme automatizate și senzori inteligenți. Toate acestea fac profesia de tehnician în mentenanță și mai interesantă. Iar noi suntem pregătiți să creștem odată cu ea. Practica de azi ne-a format, profesia de mâine ne așteaptă. Iar noi avem un drum foarte lung de parcurs în noua tehnologie a mentenanței.



(3)

De la elevi practicanți la profesioniști, practica de azi, profesia de mâine - pentru noi nu este doar un slogan, ci realitatea pe care o trăim. Menținerea ne-a învățat răbdare, disciplină, responsabilitate și curiozitate tehnică. Ne-a ajutat nu numai să ne descoperim pasiunea pentru tehnologie ci ne-a și arătat că munca practică stă la baza oricărei cariere în mentenanță.

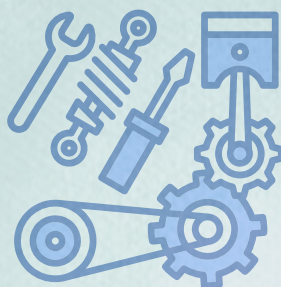
Astfel, ceea ce a început ca o simplă curiozitate, s-a transformat într-o pasiune clară: dorința de a lucra în mentenanță și de a construi un viitor în care cunoștințele, responsabilitatea și pasiunea se întâlnesc în fiecare zi de muncă.



(4)

Bibliografie:

- (1) <https://pixabay.com/ro/photos/instrument-locul-de-munc%C4%83-repara%C8%9Bie-2766835/>
- (2) <https://www.bestsale.ro/oc-content/uploads/7/2230.jpg>
- (3) <https://www.reliableplant.com/Read/32241/future-technologies-making-impact>
- (4) <https://pixabay.com/ro/photos/s%C3%A2rm%C4%83-cabluri-electric-re%C5%A3ea-1098059/>



TRADIȚII DE CRĂCIUN ÎN ZONA NOASTRĂ

Adelin - Eugen Buzea
Gheorghe Hossu,
elevi în clasa a XI -a EMA



Crăciunul reprezintă pentru zona noastră, Întorsura Buzăului, una dintre cele mai frumoase și așteptate sărbători ale anului. Este o perioadă în care oamenii se întorc la obiceiuri transmise din generație în generație și la gesturi pline de semnificație, care conturează frumusețea iernii. În zona noastră, există tradiții specifice de Crăciun, care diferă de alte obiceiuri și tradiții din alte părți ale lumii.

Pregătirile încep cu împodobirea bradului de Crăciun, un moment care adună întreaga familie și creează o atmosferă unică de sărbătoare. Bradul este decorat cu globuri colorate, beteală strălucitoare, luminițe, fulgi de nea construiți din diferite materiale și multe alte ornamente care simbolizează belșugul. De fiecare dată, mirosul de brad proaspăt aduce în suflete emoția sărbătorii și bucuria copilăriei.



Atmosfera devine și mai magică odată cu decorarea caselor, atât în interior, cât și la exterior. Luminile sclipitoare, coronițele de pe uși, figurinele tematice și instalațiile colorate transformă străzile într-o poveste de iarnă. Întreaga comunitate pare că respiră același aer festiv, iar fiecare gospodărie contribuie la farmecul Crăciunului.



Masa de Crăciun este un adevărat festin, pregătit cu grijă și dragoste. Printre preparatele nelipsite se numără sarmalele, salata de boeuf, fripturile apetisante la cuptor și o varietate de prăjituri glazurate, care îți încântă privirea și gustul. În centru se află întotdeauna cozonacul, simbol al belșugului și al tradiției transmise din generație în generație. Totuși, această masă nu este doar despre mâncare, ci despre reuniunea familiei, despre râsete, povești și momente de neuitat petrecute împreună.

Un alt moment special îl reprezintă colindatul, o tradiție religioasă și culturală deopotrivă. Copiii și tinerii merg din casă în casă cântând colinde care vestesc nașterea Domnului și urează sănătate, fericire și bunăstare gazdelor. Colindătorii sunt întâmpinați cu dulciuri, fructe, cozonac sau bani, iar cântecele lor răsună în toată comunitatea, aducând speranță și bucurie.



Tot o tradiție emoționantă este aprinderea lumânărilor la icoane. Familiile aprind lumânări în case, spun rugăciuni, își exprimă recunoștința și speranța pentru anul ce urmează. Mulți merg și la slujba de Crăciun, unde biserica se umple de oameni, colinde, lumină și liniște sufletească.



Astfel, Crăciunul în zona noastră nu este doar o sărbătoare religioasă, ci o poveste care unește oameni, valori, tradiții și emoții. Este perioada în care inimile se deschid, generozitatea crește, iar spiritul comunității devine mai puternic ca oricând. Crăciunul ne amintește că frumusețea sărbătorii stă în apropierea celor dragi, în amintiri și în bucuria de a dăru.

NAȘTEREA DOMNULUI

Alexandra Vizitiu - clasa a V -a

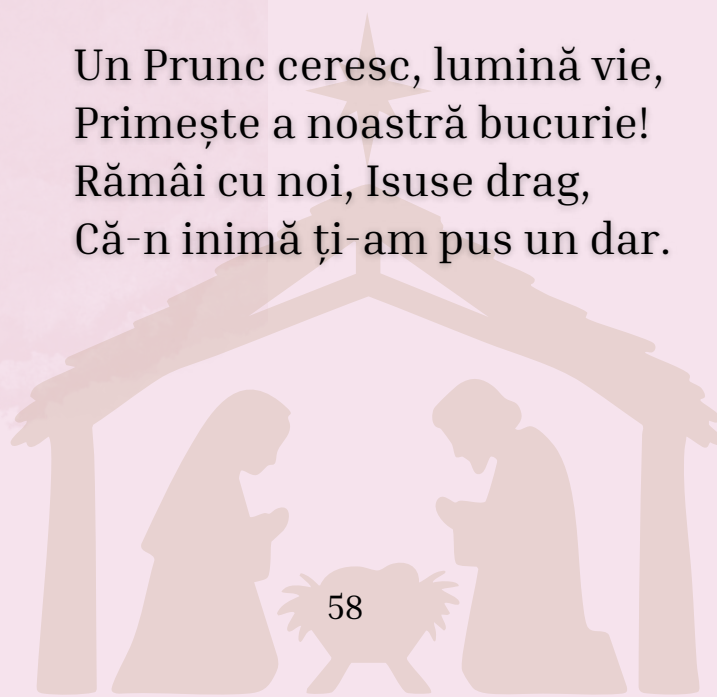
În noaptea sfântă și senină,
S-a pogorât din cer lumină.
Se naște Pruncul Cel Preasfânt,
Trimis de Tatăl pe pământ.

Pe paie calde-n iesla mică,
Fecioara Sfântă îl ridică.
Păstorii vin cu daruri noi,
Și cântă îngerii cu noi.

"Mărire-n cer lui Dumnezeu,
Și pace în lume, chipul Său!"
Se aduce vestea prin zăvoi:
"S-a născut Domnul pentru noi!"

Steaua strălucește tainic, lin,
Conducând magii spre Ierusalim.
Iar ei, plecați din depărtări,
Aduc tămâie, smirnă, daruri mari.

Un Prunc ceresc, lumină vie,
Primește a noastră bucurie!
Rămâi cu noi, Isuse drag,
Că-n inimă ți-am pus un dar.



Colindele în viața și spiritualitatea credincioșilor români



Sărbătorile creștine ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei au în viața credincioșilor o semnificație aparte. Ele trezesc rezonanțe afective de înaltă sensibilitate și de puternică intensitate, creând o atmosferă de bucurie și un farmec cu totul specifice în trăirea religioasă. La aceasta contribuie în cea mai mare măsură tradiția veche și scumpă a colindelor, care înfățișează evenimentul de extraordinară importanță a venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu întrupat, într-un nimb de o deosebită frumusețe și duiosie.

Ca parte integrantă a folclorului religios, colindele prezintă o valoare neprețuită prin originea și mai ales prin vechimea lor.

Ele reprezintă cântecul nostru strămoșesc și una din cele mai vechi forme de manifestare a folclorului religios românesc.

Oricare ar fi părerea specialiștilor în această privință, un lucru este sigur și anume că ele sunt foarte vechi, formându-se odată cu poporul român și cu răspândirea creștinismului pe meleagurile noastre. Prezența în colindele și plugușoarele noastre a numelui lui "Bădica Traian" ne amintește de timpul formării poporului român și de strămoșii neamului nostru. După părerea unora, cele mai vechi colinde ar fi acelea care au refrenul "Lerui Doamne" sau "Alilerui Doamne", care ar fi forma arhaică, pe cât se pare, a cuvântului bisericesc "Aliluia".

Informatician Florin Popescu



Colindele, "aceste minunate creații populare", s-au păstrat din generație în generație și au răsunat în fiecare an, fără întrerupere, în casele creștinilor, în noaptea sfântă a Nașterii Domnului, sub luceafărul de argint al păcii, în seara de Anul Nou și la alte sărbători, îndatinându-se, răspândindu-se și fiind nelipsite din manifestările religioase ale credincioșilor noștri.

Sub raportul măiestriei artistice a versului și a melodiei, colindele ocupă un loc de seamă în creația poporului nostru. Ele formează un tot unitar cu doinele, baladele populare și cântecele de vitejie, cu basmele, ghicitorile, proverbele și zicătorile. Venind din lumea obștilor sătești, colindele păstrează, fără îndoială, unele din cele mai vechi realizări poetice românești. Ele exprimă, sub forma poeziei populare florile alese ale simțămintelor noastre creștinești în fața tainei celei din veac ascunse, precum și binefacerile ce s-au revărsat asupra omenirii prin întruparea Fiului lui Dumnezeu.

Dar, colindele românești sunt păstrate, gustate și apreciate pentru valoarea lor teologică. Ele sunt înmiresmate de parfumul cel mai ales al evlaviei noastre creștinești și strămoșești, sunt o transpunere în forma populară cântată a credinței noastre ortodoxe. Ele sunt inspirate din Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție, din slujbele divine și din iconografie. În ele respiră puternic duhul creștin și se păstrează ceva din frăgezimea creștinismului primar. În versurile lor duioase și pline de credință se descifrează sensurile adânci ale unei trăiri religioase autentice, bazate pe mărturia de nezdruncinat a dreptei credințe.

Majoritatea colindelor au în centrul lor persoana Mântuitorul nostru Iisus Hristos, descriind mai ales întruparea și nașterea Lui cea mai presus de minte, pe care o exprimă în mod simplu, fără speculații teologice subtile, ci cu sentimentul trăirii unui mare adevăr de credință. Fiul lui Dumnezeu s-a născut:

"Din Fecioara Maria
Din neamul lui Avraam,
Din sămânța lui David,
Din Duhul Sfânt zămislit"

căci :

"Dumnezeu fiind din fire,
Ai luat chip de omenire
Și te-ai dat spre răstignire,
Pentru a noastră mântuire".



Maica Domnului, care ocupă un loc central în evlavie și în cultul ortodox, este prezentă la tot pasul în colindele românești, alături de Fiul sau iubit, Mântuitorul Hristos. Credincioșii o numesc pe Maica Domnului "Curata", "Preanevinovata", "Fecioara Maria", "Lumina preasfântă", "Precista blagoslovita":

"Că astăzi Curata,
Prea Nevinovata,
Fecioara Maria
Naște pe Mesia".

Colindele noastre religioase înfățișează pe Maica Domnului ca mijlocitoare pentru credincioși și rugătoare pentru neamul omenesc în versuri de o rară frumusețe și de o putere intuitivă vrednică de admirat.

Dar toate învățăturile de credință exprimate în colinde sunt în legătură cu aceea de mântuire, foarte frecventă și ea în aceste creații, accentul punându-se pe frumusețea cadrului spectacular al Nașterii și pe bucuriile luminoase ca soarele, pe care această naștere le picură în sufletele creștinilor. La evenimentul Nașterii sunt de față toate planurile creației și ale firii: cerul reprezentat prin îngeri, lumea cuvântătoare a pământurilor, înfățișată prin păstori și lumea necuvântătoare, înfățișată prin plante și animale de tot felul. Tatăl însuși coboară din ceruri să binecuvânteze lumea. Totul se petrece ca într-o slujbă cerească asemănătoare Sfintei Liturgii, pe care credincioșii o ascultă în fiecare Duminică:

"De-auzi gazdă ori n-auzi
Toaca-n cer și slujba-n rai,
Toaca-n cer cum o bătea,
Slujba-n rai cum o făcea,
Dumnezeu cum cuvânta,
Maica Sfântă se ruga.

Și să stai să tot privești
Cum făcea slujbe cerești
Îngerii ținând stâlpari
Cântau sfintele cântări".

Colindele noastre românești sunt deosebit de valoroase pentru bogatele idei morale și sociale pe care le exprimă. Pe lângă mesajul ceresc al mântuirii, colindele au format și o școală de îmbărbătare, de nădejde și de virtuți morale în viața credincioșilor, exprimând dragostea de oameni, facerea de bine, smerenia, ascultarea și bunătatea, cinstea, dragostea de țară, eroismul, bucuria sărbătorilor, dorința de prosperitate, belșug și pace, ca idealuri nepieritoare și caracteristici esențiale ale sufletului poporului nostru. În ele eticul s-a îmbinat în chipul cel mai armonios și mai fericit cu esteticul.

În felul acesta, colindele au avut și un rol de manifestare și de întărire a unității și solidarității dintre toți fiii neamului nostru, de pe ambele versante ale Carpaților. Ele dovedesc continuitatea populației românești pe meleagurile patriei noastre și unitatea de neam și limbă între Moldova și Banat, între Transilvania și Dobrogea, între Țara Românească și Maramureș.



Pentru românii transilvăneni, colindele trezeau rezonanțe deosebite, vestindu-le unitatea lor cu moldovenii și muntenii. Fie că s-au cântat la Suceava sau la Caransebeș, la Oradea sau Dorohoi, la Sibiu sau la Iași, la Brașov, București, sau Constanța, în satele de munte sau în câmpie, cu toată gama varietății cuvintelor sau melodiilor, ele au vestit aceeași bucurie și au chemat pe toți credincioșii români să-l preamărească pe Dumnezeu în același grai.

Pentru toate acestea, colindele, aceste nestemate ale folclorului românesc, sunt păstrate cu sfințenie, ca niște adevărate rituri ale unui cult moștenit de la strămoși, purtând suflet din sufletul străbunilor și seva din gila noastră strămoșească.

În noaptea sfântă și plină de taină a Crăciunului, acest "praznic luminos", în fața acestor podoabe minunate ale sufletului românesc, care ne aduc mesajul mării lui Dumnezeu, al păcii și înfrățirii între oameni, porțile inimilor noastre se deschid mai larg pentru a

cânta, după datina străbună, "colindul sfânt și bun" și pentru a primi bunele vestiri ale colindelor și urările lor, împreună cu Mântuitorul Hristos care vine, odată cu solia lor:

"Să se nască și să crească,
Să ne mântuiască."

"Articol preluat după articolul scris de
Pr. Prof. Dr. Nicolae Necula"

PASIUNEA MEA SUNT DANSURILE POPULARE

Andrada Nicoleta Cîrstea clasa a XII -a C

Pasiunea mea pentru dansurile populare a apărut la vârsta de 4 ani, când eram în grupa mijlocie la grădiniță.

Bună, mă numesc Andrada, am 18 ani iar pasiunea mea pentru dansurile populare a început datorită părinților mei deoarece ei erau pasionați de dansuri încă dinainte să mă aibă pe mine. Când eram mică părinții mei mă luau cu ei la nunți și la botezuri și mereu îi vedeam cum dansau. Mi-au atras atenția. Deși când am mai crescut am avut o perioadă mai "rebelă" când nu mai mergeam la dansuri, dar mama m-a forțat să nu mă las de elepână la 14 ani. Cu toate acestea am ajuns să continui și să ajung la o performanță mai mare și să merg anual în turnee.



Practic cursuri de dans la Ansamblul Măgura Codlea și le mulțumesc doamnelor coregrafe Angela Drăgușin și Popa Andreia, Doamnele m-au învățat ce înseamnă munca în echipă, spontaneitatea și iubirea față de folclor.

Dansurile populare nu sunt doar niște "țopăieli și chiuituri" cum ar spune multă lume, Dansurile populare reprezintă folclor, emoții și dragostea de a duce tradițiile lăsate de strămoșii noștri mai departe. Este voba de coordonare, deoarece nu oricine ar putea să facă asta dacă nu îi place.



Practic dansuri populare de 14 ani, iar această experiență m-a ajutat să înțeleg și să simt mai profund tradițiile și cultura românească. În toți acești ani am învățat nu doar pașii, ci și disciplina, ritmul, lucrul în echipă și respectul pentru tradiție. Pentru mine, dansul popular este o formă de bucurie și de libertate.

Fiecare ritm, fiecare mișcare și fiecare costum spune o poveste despre cultura noastră, iar faptul că pot transmite aceste emoții publicului îmi dă un sentiment unic de împlinire.

Dansul m-a învățat să fiu sigură pe mine, să lucrez cu oameni diferiți și să fac parte dintr-o comunitate în care tradiția este respectată și păstrată vie. Privind înapoi la acești 14 ani, îmi dau seama că dansurile populare m-au format ca om. M-au ajutat să cresc, să mă exprim și să descopăr frumusețea unei pasiuni care se simte, nu doar se învață. Pentru mine, dansul popular nu este doar un hobby – este o parte importantă din identitatea mea.





Art
Z

Cudalbu Adriela
Clasa a 8-a A